

๑

กรุงเทพมหานคร ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๙

ประกายฟ้าแลบของฝนหลงฤดูมาพร้อมกับลมแรงที่โถมเข้าปะทะ ม่านบางในห้องนอนสีชมพูของ ‘ชลิตา’ ลูกสาวคนเล็กของบ้านโยธินพิทักษ์ เธอหลับสนิทใต้ผ้าห่มอุ่น ไฟหัวเตียงสะท้อนลือกละกอนาฬิกาขนาดใหญ่ ลิปที่ห้อยติดคอเด็กหญิง เธอยังอยู่ในชุดนางฟ้าสีขาวที่ใสในงานฉลองวันเกิดครบรอบเจ็ดขวบเมื่อช่วงหัวค่ำ งานปาร์ตี้ที่มีพ่อ แม่ พี่ชายวัยสิบห้า เพื่อนของพี่ชาย และพี่ชายอีกคนเข้าร่วม มันเป็นงานเลี้ยงเล็กๆ ที่อบอุ่น และสนุกสนาน

เธอได้ของขวัญพิเศษที่อยากได้มานาน เพราะเสียงสนับสนุนข้างเธอ เพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียง สถานการณ์เลยพลิกกลายเป็นว่าฝ่ายเธอชนะ เธอจึงมีสิทธิ์รับลูกแมวมาอยู่ที่บ้านได้แล้ว ทั้งหมดต้องยกความดีความชอบให้แก่ ‘พี่ชายคนใหม่’ ที่เข้ามาอยู่ในบ้านได้พักใหญ่ ทุกคนเรียกพี่ชายว่า ‘เคย์’ แต่เพราะเธอมีเพื่อนที่โรงเรียนชื่อนี้แล้ว จึงเลือกที่จะเรียกว่า ‘พี่ชาย’ มากกว่า ‘พี่เคย์’

นอกจากพี่ชายจะช่วยยกมือสนับสนุนแล้ว พี่ยังสัญญาว่าจะช่วย 'น้องเบลล์' ดูแลสมาชิกรุ่นใหม่ด้วย เธอตื่นเต้นและอารมณ์ดี สนุกเต็มที่ตั้งแต่เข้าจาดเย็น กระทั่งหลับไปอย่างเหนื่อยอ่อน

ลมแรงโถมเข้ามาอีกครั้ง ชายม่านสะบัดพริ้ว เปิดทางให้แสงฟ้าแลบ ผ่านเข้ามาถึงเตียง รบกวนการนอนของเด็กหญิง เธอพลิกตัวอย่างรำคาญ แล้วต้องสะดุ้งตื่นเมื่อเสียงฟ้าผ่าดัง 'เปรี้ยง!' ก่อนจะตามมาอีกระลอก แสงไฟหัวเตียงสว่างพอให้เด็กหญิงเห็นว่านี่คือห้องนอนของเธอ ไม่ใช่ห้องโถงจัดปาร์ตีเมื่อช่วงหัวค่ำ

"แม่คะ" แม้โตพอจะนอนคนเดียวได้แล้ว แต่ถ้าสะดุ้งตื่นกลางดึก เด็กหญิงจะต้องเรียกหาใครสักคน แล้วสิ่งที่ทำต่อมาก็คือกอดหอมจนเพื่อไปนอนนอนกับพ่อแม่ หรือไม่กี่ห้องซรินทร์ผู้เป็นพี่ชายที่อายุห่างกันถึงแปดปี

"ฉันจะถามแถมเป็นครั้งสุดท้าย"

เสียงพูดสำเนียงไม่คุ้นลอยเข้ามาในห้องเมื่อเด็กหญิงแแง้มประตูออก แม่ไม่ดังมาก แต่ก็ทำให้เด็กหญิงขมวดคิ้ว รู้สึกตื่นเต็มตา เธอเงยหูฟัง

"ตอบฉันมา แยกจะยอมกลับไปดิๆ มั้ย!"

"ไม่! ผมจะไม่กลับไปตกนรกที่นั่นอีก!"

เธอจำเสียงตอบกลับนั้นได้ นั่นเป็นเสียงของ 'พี่เคย์' พี่ชายคนใหม่

"ผมทนอยู่กับคุณก็เพราะแม่ ตอนนี่ไม่มีแม่แล้ว ต่อให้ตายผมก็ไม่กลับไปกับคุณ"

"แกกล้าปฏิเสธฉันนี่หรือ!"

คำตวาดแข่งกับเสียงของบางอย่างตกแตกทำเอาเด็กหญิงสะดุ้ง รับรู้ว่ามีใครบางคนกำลังโกรธมาก ใครบางคนที่ไม่รู้จัก เขากำลังตวาดใส่พี่ชาย

"แกรู้จักฉันน้อยไป!"

เกิดอะไรขึ้น พี่ชายคุยกับใคร พ่อพี่ชายมาตามหรือในนะ

ความสงสัยพาซลิตาออกมาจากห้อง ไปหยุดยืนที่หัวบันไดซึ่งมอง

เห็นโรงรับแขก ไฟตรงนั้นเปิดสว่าง ต้นคริสต์มาสสีเขียวที่เธอและพี่ชาย ทั้งสองคนช่วยกันตกแต่งยังคงเปิดไฟกะพริบเหมือนเมื่อตอนหัวค่ำ แต่มี บางอย่างต่างออกไป อะไรบางอย่างที่ดึงดูดให้เด็กหญิงต้องเดินไปดูให้แน่ใจ จนเห็นพ่อแม่และพี่ชรินทร์นั่งเหยียดขากับพื้น ทุกคนหันหลังชนกันถูกมัด แน่น มีเทปกาวปิดปาก

“พ่อคะ แม่คะ ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้น เล่นเกมกันหรือคะ เกมใหม่ของพี่ชรินทร์หรือคะ”

เสียงทักของเด็กหญิงเรียกสายตาคคนที่ถูกมัดให้หันมอง พวกเขาทำทางตระหนก แต่ดูเหมือนชลิตาจะมองไม่เห็นว่ามีอันตรายกำลังคืบคลาน เข้าหา เธอคิดว่านี่เป็นเพียงเกมสนุกที่ครอบครัวเล่นกันตอนที่เธอเพลอ หลับไป

“พี่ชายล่ะคะ ไปซ่อนหรือ” เธอถามอย่างใสซื่อ ขณะที่เดินกึ่งวิ่งลง มาถึงชั้นล่าง ไม่ทันสังเกตสักนิดว่าพ่อกับแม่กำลังพยายามส่งสายตาเตือน อันตรายที่ดักรออยู่ “เล่นกันไม่ยอมชวนเบลล์เลยนะ ไม่ยอมด้วย พี่ชาย ออกมาเดี๋ยวนี้ละ”

เมื่อลงมาถึงชั้นล่าง สิ่งที่เห็นมีมากขึ้น เธอชะงักถอยหลังเมื่อเห็น ผู้ชายตัวใหญ่ยักษ์ผิวดำสองคนก้าวออกมาจากหลังเสา และมีอีกอย่างน้อย สี่คนกระจายอยู่รอบๆ พวกเขาแต่งตัวสีดำเหมือนกัน บางคนมีปืนอยู่ในมือ

“แล้วนี่ใครคะ เพื่อนพ่อหรือคะ” สิ่งที่ได้รับจากคนในบ้านคืออาการ ส่ายหน้าส่งเสียงอู้อี้ “เกิดอะไรขึ้นคะ”

คนแปลกหน้ายังไม่มีการพูดอะไร พวกเขาเอาแต่จ้องเธอนิ่งๆ สีหน้า บึ้งตึงน่ากลัว

เด็กหญิงเริ่มไม่สบายใจ แต่ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรกับสถานการณ์นี้ อย่างไรนอกจากหาที่พึ่งพา ในบ้านนี้ยังมีคนอื่นคนที่หายไปจากตรงนี้

“พี่ชายอยู่ไหนคะ”

“เบลล์!”

เสียงพี่ชายดังมาจากอีกฟากหนึ่งของโถงบันได เด็กหญิงหันไปมอง เห็นพี่ชายกำลังวิ่งออกมาจากห้อง มีคนตามออกมากระซกตัวกลับก่อนจะ โยนไปที่พื้น เธอเห็นหน้าพี่ชายมีรอยขำ ศีรษะมีเลือดเประอะ

“เบลล์หนีไป วิ่ง! หนีไป!”

ความที่ยังไม่เข้าใจเรื่องราว ไม่รู้ว่านี่เกิดอะไรขึ้น จึงยังคงยืนขาตาย อยู่ตรงนั้น กว่าจะตั้งตัวได้ก็ถูกผู้ชายตัวใหญ่เข้ามารวบตัว บีบแขนแน่น แสดงความคุกคามอย่างที่ไม่เคยเจอในชีวิต เธอจะกรี๊ดร้องแต่ปากถูกอุ้งมือใหญ่และหยาบกร้านบีบแน่น เด็กหญิงรับรู้สถานการณ์ได้แล้วว่านี่คือ อันตราย พวกเขาไม่ใช่คนดี พวกเขาไม่บอกให้หยุด แต่พวกเขาทำเธอเจ็บ จนรู้ว่าต้องหยุดคิด

“เรียนรู้ได้เร็วดีนี่” หนึ่งในคนแปลกหน้าเดินเข้ามาหา เขาดูน่ากลัว น้อยกว่าทุกคน แต่ในมือมีปืน และกำลังยกขึ้นจ่อมาที่หน้าเธอ “รู้ว่ายู้งี้ๆ ก็จะไม่เจ็บตัว”

การข่มขู่ไม่ได้มีผลให้เด็กหญิงกลัวไปมากกว่าเดิม แต่มันได้ผล สำหรับพี่ชายและครอบครัวของเธอที่ถูกมัดอยู่กลางห้อง ทุกคนต่างพยายาม ดิ้นให้หลุดหวังมาช่วยปกป้องเด็กหญิง เพราะเธอคือหัวใจของบ้าน คือ ผัวสาวที่ยังไม่พร้อมจะรับมือเรื่องน่ากลัวหรือคนน่ากลัวเหล่านี้

“หนูชื่อเบลล์สินะ” ชายแปลกหน้าเอ่ยถามน้ำเสียงเป็นมิตร เธอจึง พยักหน้ารับ “รู้มัยนี่อะไร นี่เรียกว่าปืน เวลาฉันยิง มันก็จะมီးเสียงดังปัง แต่นี่เป็นปืนเก็บเสียง จะดังไม่มาก แต่ปืนก็ยังเป็นปืน หนูเคยยิงปืนมัย... ไม่เหรอ อยากลองยิงดูมัย”

“อย่ายุ่งกับเบลล์ อย่ายุ่งกับเธอ ถ้าแกแตะต้องเบลล์ ฉันจะฆ่าแก! สาบานได้นึก!”

ชลิตาไม่เคยเห็นพี่ชายโกรธมากขนาดนี้มาก่อน เธอไม่ชอบให้พี่ชาย เป็นแบบนี้ แต่ดูเหมือนผู้ชายที่ยกปืนจ่อหัวเธอจะชอบ เพราะเขากำลัง หัวเราะ เขาทำเหมือนมองไม่เห็นหรือไม่ได้ยินสิ่งที่พี่ชายข่มขู่ ยังคงหันมา

พูดกับเธอ

“อย่าสนใจเสียงนกเสียงกาเลย หนูมาพูดเรื่องปิ่นต่อกับฉันดีกว่า หนู
รู้มั้ยว่าปิ่นมีไว้ทำอะไร...ไม่รู้เหรอ มานี่มา มานั่งข้างๆ นี้ แล้วฉันจะบอกให้”

นิคนำไปนั่งที่โซฟา ชลิตาไม่แน่ใจ หันไปสบตาพี่ชายอย่างต้องการ
ขอคำปรึกษา

พี่ชายส่ายหน้าห้ามแล้วหันไปทางผู้ชายคนนั้น “อย่ายุ่งกับน้องเบลล์!
อย่างะนิก อย่ายุ่งกับเธอ!”

“ฉันทำอะไร ฉันก็แค่จะสอนเรื่องปิ่นให้น้องสาวคนใหม่ของแกเท่านั้น
อย่าทำเป็นเรื่องใหญ่ ไม่งั้นฉันจะสอนแบบรวบรัด” คนแปลกหน้าพูดกับ
พี่ชายขณะที่เสียงปิ่นมาจ่อหน้าเธอ “ทางที่ดีแกอยู่เฉยๆ ดีกว่า เควิน”

ชลิตารู้สึกว่าพี่ชายกำลังกลัวนิก ในขณะที่เธอกลับรู้สึกว่าเขาไม่ได้ดู
น่ากลัวเท่ากับคนแปลกหน้าคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่รอบๆ พวกนั้นทำหน้าที่ตั้ง
มองเธอตุๆ แล้วหนึ่งในนั้นก็บิบแขนเธอจนเจ็บไปหมด

“มานี่มา” นิคหันมาเรียก ยิ้มให้อย่างใจดี ชลิตาจึงทำตามทั้งที่รู้ว่า
พี่ชายคงไม่อยากให้เธอเข้าไปใกล้ผู้ชายคนนั้น “เอาง่ายๆ คือ ปิ่นเป็นอาวุธที่
เอาไว้ม่า เอาไว้ทำให้ตาย เอาไว้ทำให้เจ็บ”

นิกบอกเด็กหญิง ซึ่งเธอเข้าใจคำว่า ‘ฆ่า’ กับ ‘ตาย’ แต่อาจไม่รู้ลึก
ได้เท่ากับคำว่า ‘เจ็บ’

“ที่เบาสุดคือทำให้เจ็บ หนูเคยเจ็บตัวมัย เคยเลือดไหลมัย”

เด็กหญิงพยักหน้า “หนูเคยโดนกระจกบาดที่ขา เลือดไหลเต็มเลยคะ
ต้องไปเย็บแผลที่โรงพยาบาล เจ็บมากเลยคะ”

“งั้นเหรอ” นิคพยักหน้า “ปิ่นทำได้มากกว่านั้นหลายเท่า ปิ่นสามารถ
ยิงทะลุขาของหนูได้ ทะลุตัวได้ เดี่ยวฉันจะสาธิตให้ดู เอาใครเป็นเป้าดีนะ
พี่ชายคนใหม่ของหนูดีมัย” นิคแกล้งถาม ชลิตาส่ายหน้าพรีด “งั้นก็หนู”

เธอส่ายหน้าอีกครั้ง “หนูไม่อยากเจ็บ หนูกลัว”

“งั้นเอาใครดีละ” นิคเล็งปืนไปที่คนนั้นคนนี้ แม้แต่ลูกน้องของตน

แล้วถามเด็กหญิงซึ่งส่ายหน้าตลอด

“ไม่ต้องทำใครเจ็บได้มั้ยคะ เบลล์ไม่อยากจะให้ใครเจ็บ”

“เป็นเด็กดีนะเบลล์” นิคยิ้มให้เด็กหญิงที่ไม่ได้เห็นความชั่วร้ายในตัวเขา ผิดกับเววินและคนอื่นๆ ในบ้านที่โตพอจะรู้ว่าที่อยู่ตรงนี่คือปีศาจร้ายซึ่งกำลังสนุกกับนางฟ้าตัวน้อยๆ ผู้ไร้เดียงสา “แต่ฉันทำไม่ได้ บอกแล้วว่าฉันจะสอนให้หนูรู้ว่าป็นทำอะไรได้บ้าง หนูไม่เลือก ฉันเลือกให้เองก็ได้”

นิคลุกขึ้นยกปืนจ่อที่ศีรษะของเด็กหญิง แต่เบือนหน้าไปทางเด็กหนุ่มคนเดียวในบ้านที่ไม่ถูกมัด เขายังคงถูกชายร่างยักษ์เหยียบหลังให้คว่ำหน้าติดพื้น มีอีกคนยืนคุมเชิงอยู่ใกล้ๆ เขากัดฟันกรอด พยายามฝืนจะลุก แต่ถูกกระต๊อบซ้ำให้ต้องพุบหน้าอยู่อย่างนั้น

“เอาใครดีนะ” นิคยิ้มเหี้ยม สนุกกับการทำให้ทุกคนกลัว

“อย่า นิค ได้โปรด อย่ายุ่งกับเธอ”

เววินอ่อนวอนอย่างหวาดกลัว ยิ่งเห็นนิคขึ้นนก เด็กหนุ่มแทบล้มหายใจ ฮึดสู้อีกครั้ง แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากยิ่งถูกทำร้ายหนักและนิกสมเพชตัวเองมากขึ้น หลับตาลงด้วยความขลาดเหมือนอยากหยุดทุกอย่างไว้ตรงนี้ โดยไม่รู้ว่าเวลานี้ปลายกระบอกรบปืนเล็งไปที่ครอบครัวโยธินพิทักษ์คนเป็นพ่อพยายามลุกขึ้นให้ตัวเองเป็นเป้าเพื่อปกป้องลูกชายและภรรยา

“ฉันเลือกพ่อหนูละกัน”

“พ่อ!”

เด็กหญิงผวาจะวิ่งเข้าหาทางปืน แต่ถูกสมุนของนิครวบตัวขึ้น ก่อนที่เธอจะได้กรี๊ดร้อง ปากของเธอก็ถูกปิดอีกครั้ง แม้จะเจ็บเธอก็พยายามดิ้นสุดแรง พยายามจะร้องห้ามแม่ทำได้แค่ส่งเสียงอู้อี้

“อย่าทำพ่อเบลล์...อย่า!”

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าคำรามขึ้นครั้งแรก รุนแรงจนพื้นสะเทือน ก่อนจะตามมาอีกระลอก พร้อมกับกระสุนที่ชิลิตาเห็นพ่อล้มลง ดิ้นพรวดๆ อย่างเจ็บปวด แม่

และพี่ชรินทร์พยายามจะเข้าไปช่วยแต่ทำไม่ได้ ครูต่อมาจากงวงสี่อ่อนของ พ่อก็พุ่งไปด้วยเลือดที่เวลานี้เริ่มไหลนองพื้น ขณะที่เด็กหญิงมองตาค้าง

“นี่คือขั้นที่หนึ่ง ทำให้เจ็บ” นิกก็มลงพูดกับเด็กหญิง “พร้อมจะดู ขั้นที่สองรึยัง”

ชลิตาส่ายหน้า เธอตัวลั่นแก๊ง ร้องไห้ พยายามจะพูดขอร้องแต่ทำ ไม่ได้ จึงได้แต่ยกมือไหว้ จ้องมองนิกอย่างอ่อนวอน ในขณะที่อีกฝ่ายยิ้ม เข้ม ยิ่งเป็นการเพิ่มความกลัวให้เด็กหญิงและทุกคนที่เป็นเหยื่อ

“เริ่มที่ไครตี หนูจะเลือกหรือให้ฉันเลือก”

“พอชะที! พอชะทีพ่อ!” คำพูดอย่างเหลืออดนั้นเฉลยตัวตนของ มาเพียบปรินานี้ได้ทันที “หยุดชะที เลิกทำให้พวกเขากลัว ถ้าอยากให้ผม กลับ ผมก็จะกลับไปกับพ่อ แค่นั้นใช้มั้ยที่พ่อต้องการ แค่นี้ผมกลับไปกับ พ่อ เลิกดิ้อรึ้น ยอมเป็นลูกหมา เดินตามทางพ่อ แค่นั้นใช้มั้ย!”

“มันไม่่ายขนาดนั้น แกคิดว่าความยุ่งยากที่แกทำให้ฉันมันจะจบลง แค่แยกผมกลับไปเป็นลูกหมาของฉันทันนั้นหรือ ไม่! มันต้องมีคนรับผิดชอบ เรื่องนี้ มันต้องมีคนมารองรับความโกรธของฉัน!”

เควินรู้ว่าคนที่ จะรับผิดชอบนั้นนิกได้เลือกไว้แล้ว

“ผมจะรับผิดชอบทุกอย่าง” เด็กหนุ่มเปลี่ยนความแข็งแกร่งเป็นการ อ่อนวอน “พวกเขาไม่รู้เรื่อง พ่อ ได้โปรด อย่าทำอะไรพวกเขา พวกเขา ไม่ผิด”

“ไม่ผิดนั่นหรือ” นิคเบนสายตามาทางชรินทร์ ก่อนจะย่อตัวลงมา กระซอกผมให้เงยหน้าขึ้น จ้องหน้าเอาเรื่องแล้วดึงเทปกาวที่ปิดปากออก

“แกไม่ผิด? บอกสิ! บอกเคย์ของพวกเขาแกไปว่าพวกเขาเป็นคนดีอย่าง ที่มันเข้าใจจริงมั้ย!” ลิ่นเสียงทวาดก็ใช้ด้ามปืนตบหน้าชรินทร์ “ฉันบอก ให้ตอบ!”

“ผิด! ผมผิด ผมไม่ใช่คนดี” ชรินทร์ตอบบะล่ำสะลัก กลัวลนลาน เกินกว่าจะเชื่อได้ว่านั่นเป็นคำสารภาพ “ขอโทษ ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมขอโทษ

ผมขอโทษครับแม่ ผมขอโทษครับพ่อ เบลล์ พี่ขอโทษ เคย์ ฉันขอโทษนายด้วย”

“ชรินทร์ นายไม่ต้องขอโทษ นายไม่ผิด นายไม่ได้ทำผิด” เควินเห็นว่าสิ่งที่ชรินทร์ทำไปเกิดจากความกลัว “พอชนะที่นิก พอชนะที่พ่อ! จะให้ผมทำยังไงผมก็ยอม ผมยอมแล้ว อย่าทำร้ายพวกเขา พวกเขาไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ต้องไปโยนความผิดให้ใคร คนที่ผิดคือผม ผมเป็นคนเข้ามาในชีวิตพวกเขา ถ้าเขาไม่เก็บผมจากข้างทาง พวกเขา ก็ไม่เป็นแบบนี้ พวกเขาไม่ผิดพ่อ...ได้โปรด อย่าทำให้ผมรู้สึกผิดไปมากกว่านี้”

นิกยังคงไม่พูดอะไรนอกจากจ้องมองชรินทร์ที่เวลานี้ได้แต่ก้มหน้าสะอื้นไห้ เลือดไหลออกจากปากที่แตก

“ผมไม่เคยขอร้องอะไรพ่อ แต่เรื่องนี้ ปล่อยพวกโยธินพิทักษ์ไป แล้วผมจะยอมทุกอย่าง จะเป็นทุกอย่างที่พ่ออยากให้เป็น ปล่อยพวกเขาไป แต่ปล่อยพวกเขาไป ได้โปรด พวกเขาไม่รู้เรื่องด้วย”

“งั้นเหรอ” นิกหันกลับมาทางคนที่เรียกเขาว่าพ่อ “ในสายตาแกคนพวกนี้คงเป็นพระเจ้าสินะ ส่วนฉันก็คือซาตาน?”

ความเงียบคือคำตอบที่ชัดเจนที่สุด มันทิ่มแทงใจคนเป็นพ่อให้อยากร้ายกว่าที่เคยเป็น

“ดี! งั้นฉันจะเป็นซาตานให้แกดู แกจะได้รู้ว่าซาตานจริงๆ เป็นยังไง!”

เควินสัมผัสได้ว่าแววตาของนิกดูน่ากลัวกว่าทุกครั้ง “คะ...คุณจะทำอะไร”

“ก็รับข้อเสนอแกลง แต่ไม่ทั้งหมดหรอกนะ เพราะฉันบอกแล้วว่าต้องมีคนรับผิดชอบที่ทำให้ฉันเสียเวลามากี่ปีเพื่อทำเรื่องพวกนี้” นิกจับจ้องเหยื่อทีละคน ก่อนจะหยุดที่เด็กหญิงที่ครอบครัวยุบายยอมห้อมล้อมไว้ราวกับจะป้องกันอันตรายให้ “ทั้งที่รู้ว่าพวกเขาทำอะไรไม่ได้เลย “ฉันจะยอมปล่อยคนหนึ่ง แต่สามคนที่เหลือ แกต้องเป็นคนฆ่าพวกเขาเองกับมือ...ต่อหน้าฉัน!”

แววตาของนิคเยือกเย็นราวปีศาจร้ายที่จะไม่ต่อรองใดๆ อีกแล้ว

“เลือกเอา แกจะให้ฉันฆ่าทั้งหมัดนี้รวมถึงแก หรือแกจะลงมือเอง แล้วมีสิทธิ์เลือกกว่าจะให้ใครรอด”

ปิ่นถูกวางลงตรงหน้าเด็กหนุ่มวัยสิบห้า ปิ่นจากผู้เป็นพ่อที่กำลังจะสอนให้ลูกชายคนเดียวเดินทางตามวิถีทางของตน เพราะเชื่อว่าการฆ่าครั้งแรกอาจยาก แต่ถ้าทำแล้วครั้งต่อไปก็ไม่ใช่ปัญหา แล้วที่สำคัญประตูคิณสูตระกูลของเควินก็จะเปิดออก ตรงข้ามกับทางย้อนมาที่นี่ที่จะถูกปิดตายอย่างสมบูรณ์

“อย่าทำให้ฉันผิดหวังล่ะ ไอ้ลูกชาย” นิคบอกเสียงกร้าว ไม่มีการต่อรองใดๆ

ชลิตาเห็นชัดว่าปิ่นกระบอกเดียวกันกับที่ยิงพ่อไปเมื่อครู่กำลังถูกยัดใส่มือพี่ชาย

“อย่านะ พี่ชาย อย่านะคะ อย่าทำพ่อแม่เบลล์ อย่าทำพี่ชรินทร์นะ” คำอ้อนวอนคลอเสียงสะอื้นฮัก เธอพยายามยกมือที่สั่นริกนั้นขึ้นไหว “เบลล์ขอ...”

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ชลิตาารู้สึกหวาดกลัวใจของพี่ชายซึ่งกำลังก้มมองปิ่นในมือ

“อย่านะคะ อย่านะ เบลล์ขอ...”

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าคำรามทำเด็กหญิงขวัญผวาอีกครั้ง เธอหลับตาปี๋ ยกมืออุดหู ไม่อยากรับรู้ใดๆ เสียงฟ้ายังคงคำรามมาอีกเป็นระยะๆ ฝนด้านนอกก็ยิ่งตกแรงราวกับจะร่ำให้สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

เวลาเหมือนหยุดนิ่ง...

แต่ก็ผ่านไปเนิ่นนาน เป็นนาที สองนาที หรือมากกว่านั้น ชลิตาไม่รู้ว่านานแค่ไหน เธอไม่ยอมรับรู้ที่เกิดอะไรขึ้นบ้าง ทุกอย่างดูขาวโพลนไป

หมด เสียงตวาด ความวุ่นวาย ถูกตัดออกไปด้วยความกลัว กระทั่งได้ยินเสียงฟ้าร้องอีกครั้งเธอจึงสะดุ้งสุดแรง

แม่ไม่กล้าเหลียวไปมองว่าเกิดอะไรขึ้น แต่สุดท้ายความอยากรู้ก็เอาชนะ เด็กหญิงตัวลั่น ดวงตากลมโตลั่นครีเอราวกับจะสะท้อนหัวใจของเธอที่หวาดกลัวและตื่นแรงขณะค่อยๆ หันไปมองครอบครัว ภาพที่เธอเห็นคือร่างพ่อ แม่ และพี่ชายนอนเกยกันอยู่ ทุกคนแน่นิ่งหันหลังให้เธอ รอบตัวมีกองเลือดจำนวนมาก...มากกว่าตอนที่เธอถูกกระจกบาด มากกว่าที่ไหลออกจากขาของพ่อตอนถูกนิกคิง กลืนควาคลั่งไปทั่ว กลิ่นที่ชวนให้สะอิดสะเอียน

ไม่...ไม่จริง เด็กหญิงปฏิเสธความคิดของตัวเองในใจ แต่เสียงนิกคิกลอยเข้ามาในหัว

‘เอาง่ายๆ คือ ปีนเป็นอาวุธที่เอาไว้ฆ่า เอาไว้ทำให้ตาย’

ฆ่า...ไม่จริง ทุกคนยังไม่ตาย เด็กหญิงปฏิเสธสิ่งที่สัมผัสได้ ผวาเข้าหาร่างชรินทร์เป็นคนแรก พยายามพลิกตัวพี่ชายที่นอนตะแคงหันหลังให้ แต่ร่างนั้นหนักมาก ไม่เคยรู้มาก่อนว่าพี่ชายจะตัวหนักขนาดนี้ เธอพยายามแต่ไม่สำเร็จ จึงเดินอ้อมไปข้างหน้าเขาเสียเอง

สิ่งแรกที่เห็นคือรอยเลือดจากรูกระสุนบนอก คราบเลือดย้อมเสื้อสีขาวให้เป็นสีแดง

“พี่ชรินทร์!” เธอโผล่เข้ากอด กรีดร้องพลางเขย่าตัวพี่ชาย “พี่อย่าเป็นอะไรนะ พี่อย่าเป็นอะไรนะ พี่ชรินทร์ ตื่นสิคะ ตื่นมาพูดกับเบลล์ แม่คะปลุกพี่ชรินทร์ที”

เมื่อเรียกพี่ชายไม่ยอมตื่น เธอพยายามกระเสือกกระสนไปที่ร่างแม่ซึ่งอยู่ถัดจากร่างชรินทร์ หวังเหลือเกินว่าแม่จะลุกขึ้นมาช่วยปลุกพี่ชายเหมือนทุกๆ เช้า

“แม่คะ พ่อคะ ปลุกพี่ชรินทร์ที...”

เมื่อเธอพลิกตัวแม่ออกมาได้ ภาพที่เห็นเป็นอันดับแรกคือรอย

กระสุนที่เจาะบนหน้าผาก เลือดไหลอาบหน้า เช่นเดียวกับพ่อที่ถูกยิงแตก
หน้าทะลุข้างหลัง ทั้งสองตายตาไม่หลับ ดวงตายังเบิกโพลงจ้องมองลูกสาว
ที่เวลานี้ซ็อกสุดซิด อ้าปากค้างอยู่อย่างนั้น กระทั่งเสียงฟ้าคำรามขึ้น ก่อน
ที่เด็กหญิงจะกรีดร้องสุดเสียงและหมดสติไป

การรับรู้ของชลิตาจบสิ้นไปพร้อมสติ ผิดกับเควินที่ยังซ็อกกับ
สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า มือที่ถือปืนสั่นเทา เขามีเหมือนหลับตาลงไปครู่เดียว แต่
เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง หลังเสียงปืนและเสียงฟ้าร้อง ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป
ตลอดกาล สิ่งที่น่าเวียนอยู่ในหัวเวลานี้คือคำถามที่เขาพยายามหาคำตอบ

ทุกคนตาย เราฆ่าทุกคน? เราคือฆาตกร?

ทำได้ยังไง... แกทำได้ยังไงเคย์! แกฆ่าคนที่มีบุญคุณต่อแกได้ยังไง
ทำได้ยังไง!

ผมขอโทษครับพ่อเซวี่ แม่นิด ชรินทร์ ฉันขอโทษ!

น้องเบลล์ พี่ขอโทษ... พี่ขอโทษ...

แม้เวลาผ่านไปครู่ใหญ่แล้ว แต่เควินยังคงขยับตัวไม่ได้ หัวใจเขา
เหมือนแตกสลายไปพร้อมกับความตายของพ่อแม่และชรินทร์ เขายังคงรับ
รู้ได้ถึงเวลาดาหวาดกลัวที่คนเหล่านั้นจ้องมอง กระทั่งร่างเหล่านั้นทรุดฮวบ
เลือดไหลอาบ เสียงปืนและเสียงฟ้าร้องยังก้องอยู่ในหัว

“เก่งมาก ไอ้ลูกชาย” เสียงกระซิบจากผู้ชายที่เขาเกลียดบาตลึกเข้าไป
ในหัวใจ “นับจากวันนี้ชีวิตแม่หนูเบลล์เป็นของแก ฉันจะไม่ฆ่าเธอตาม
สัญญา แต่นับจากนี้แกคงอยู่เคียงข้างเธอไม่ได้แล้ว จะอยู่ให้ตำรวจมาลาก
คอที่นี้หรือกลับบ้านกับฉัน แต่ถ้าจะกลับไปก็จำใส่กะโหลกไว้ด้วยว่า นับ
จากนี้ชีวิตแกเป็นของฉัน!”

เสียงประกาศกร้าวนั้นเหมือนคมมีดที่กรีดเข้าไปในเนื้อใจของเควิน
ให้เจ็บปวดเสียนตาย ไม่ต่างกับชลิตาที่นับจากนี้เธอได้สูญเสียครอบครัว
และความทรงจำไปพร้อมกันเพราะทนรับความจริงไม่ได้ เด็กหญิงกลายเป็น

พยานสำคัญที่เห็นฆาตกร แต่กลายเป็นว่าเธอจำเหตุการณ์ในวันนั้นไม่ได้ เรื่องนี้กลายเป็นข่าวดังในหน้าหนังสือพิมพ์ แต่เพียงไม่กี่วันผ่านไป เรื่องก็ถูกลืมเลือน ไม่มีใครสนใจการคงอยู่ของเด็กผู้หญิงที่รอดชีวิต นิกใช้ อิทธิพลและเงินวิ่งเต้นเรื่องคดี แล้วต่อมาตำรวจสรุปสำนวนคดีว่าเป็นการฆาตกรรมในครอบครัว พ่อฆ่าลูกชายและภรรยา จุดไฟเผาบ้าน แล้วยิงตัวตายตาม ไม่มีญาติคนไหนจะรับชिताไปอยู่ด้วย เพราะครอบครัวนี้มีหนี้สินมหาศาล เธอจึงถูกส่งไปยังบ้านเลี้ยงเด็กกำพร้าในสภาพบอบช้ำ หวาดกลัว เสียงดังโดยเฉพาะเสียงฟ้าร้อง เสียงพลุ เพราะมันเหมือนสิ่งกระตุ้นให้เธอเห็นภาพพ่อแม่และพี่ชายถูกฆ่า

ครึ่งปีต่อมา

“ช่วยด้วยครับ เด็กแพ้อาหาร ซ็อกหมดสติไปแล้วครับ!”

เสียงตะโกนดังมาจากชายในชุดพนักงานรักษาความปลอดภัยที่กำลังแบกร่างเด็กหญิงวัยเจ็ดขวบยื่นหน้าหันขวาง ก่อนจะปรี๊ดตรงเข้ามาเมื่อเห็นป้ายแผนกฉุกเฉิน ด้านหลังมีครุฑี่เลี้ยงวัยสี่สิบกว่าๆ วิ่งตามติดมา หล่อ้นพยายามเรียกชื่อเด็กหญิงแต่ก็ไม่ได้รับการตอบสนอง

“น้องเบลล์ ตื่นสิลูก ลืมตาไ้ไหนะ ช่วยด้วยค่ะ”

เจ้าหน้าที่และพยาบาลที่อยู่ในบริเวณนั้นรู้เหตุก็รีบตรงเข้าไปดูอาการ คนหนึ่งเข้าไปรับคนป่วย อีกคนเข็นเตียงมาเตรียมพร้อมไว้ ช่วยกันจับเด็กหญิงให้นอนเหยียดยาว พร้อมกับเข้าช่วยเหลือน้อย่างรีบเร่ง

“แกเพิ่งหมดสติไปค่ะ” ครุฑี่เลี้ยงบอกร้อยร้อนรน ยังคงจับมือเด็กหญิงไว้ “แกแพ้อาหาร พนยาให้แล้วก็ไม่ได้ดีขึ้น ทรมานมาก แล้วก็หมดสติ แก...”

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ปล่อยให้เป็นที่เรา ญาติรออยู่ข้างนอกนะคะ” พยาบาลคนหนึ่งเข้ามาทันออกไป ขณะที่คนอื่นกำลังตรวจอาการเบื้องต้น ต่อ “ให้เราทำหน้าที่ของเราเถอะค่ะ”

“น้องเบลล์ เข้มแข็งไว้ล่ะลูก” ความตกใจทำให้เธอไม่ฟังเสียงห้ามพยายามจะเข้าหาตัวเด็กหญิงจนพนักงานรักษาความปลอดภัยที่มาด้วยกันต้องช่วยดึงออกมา พยายามเตือนสติ

“น้องเบลล์ถึงมือหมอแล้ว ไม่เป็นไรหรอกครับครู ใจเย็นๆ ครับ”

“เป็นอาการอะนาไฟลาซีส หลอดลมปิดไปแล้ว” บุรุษพยาบาลที่เพิ่งดูอาการคนป่วยร้องบอก “ไป! เข็มเตียงไปเลย!”

ความวุ่นวายเมื่อครู่หายวับไปเมื่อประตูห้องฉุกเฉินกระแทกปิด แต่ความเศร้าสะเทือนใจยังคงตกค้างอยู่ด้านนอก

“ผมเห็นเด็กกวนเวียนมาที่บ้านอุปถัมภ์ก็เยอะ แต่ไม่เคยเห็นใครไซ้คร้ายเท่าน้องเบลล์เลย”

ชายที่เพิ่งแบกร่างเด็กหญิงเข้ามาরাพันอย่างสะท้อใจ เขาก้มมอง ล็อกเกตนาฬิกาขนาดเหรียญลิบในมือแล้วเปิดมันออก มองดูภาพถ่ายครอบครัวของเด็กหญิงใต้ฝาครอบนั้นอย่างสะท้อใจ นี่เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่เด็กหญิงมี เธอจะถือมันติดตัวไว้เสมอ โดยเฉพาะเวลาที่ต้องทรมาณจากอาการแพ้ ภูมิมันไว้กระทั่งหมดสติไป ร้องไห้คร่ำครวญถึงครอบครัว

“เวรกรรมอะไรนักหนาลูกเอ๊ย”

ไม่ต้องช่วยหนู ปล่อยให้หนูตาย หนูอยากตาย...

นั่นคือเสียงอ่อนวอนจากห้วงลึกของเด็กหญิงผู้กำลังถูกช่วยชีวิต

“ไม่เป็นไรนะลูกเบลล์ หนูไม่ต้องกลัว ไม่ว่าจะยังไงพวกเราก็จะอยู่กับลูก พ่อแม่และพี่ชรินทร์จะอยู่กับลูกตลอดไป หนูนอนหลับซะนะ พ่อสัญญาว่าเมื่อหนูตื่น พวกเราจะอยู่ข้างๆ หนู จะคอยยิ้มให้หนู...พ่อสัญญา”

ใบหน้าของพ่อที่แสนใจดีลอยเข้ามาในห้วงความทรงจำ ก่อนภาพนั้นจะกลายเป็นรอยยิ้มของแม่

“แม่ทำตามสัญญาแล้วนะ นี่เป็นเค้กผลไม้สูตรพิเศษสำหรับเด็กแพ้อาหารอย่างหนู เมอร์รี่คริสต์มาสเอนด์แฮปปี้เบิร์ทเดย์นะจ๊ะลูกรัก ขอคุณ

พระเจ้าที่ประทานนางฟ้าน้อยๆ มาให้ครอบครัวเรา อธิษฐานลืมนะ แล้วไป
เทียนนะ'

'อธิษฐานยังไม่เสร็จอีกเธอ เทียนจะหมดเล่มแล้วนะ ขออะไรนักหนา
เนี่ย'

'พี่ชรินทร์อย่าเร่งลืมนะ เบลล์มีเรื่องต้องขอเยอะเยอะเลย เบลล์ขอให้
คุณพ่อคุณแม่แข็งแรง ขอให้เบลล์เรียนเก่ง ขอให้พี่ชรินทร์ได้เป็นเซฟชื่อดัง
อย่างที่พี่ชรินทร์ตั้งใจด้วยใจนะ ขอหลังเนี่ยต้องตั้งใจมากหน่อยนะ เพราะ
พี่ชรินทร์ทำอาหารไม่ได้เรื่องเลย'

'ว่าพี่เธอ แต่คอยดูนะ พี่จะทำให้ได้ เพราะพี่เคยสัญญากับนางฟ้า
แถวนี้ไว้แล้วว่าพี่จะตั้งใจเรียนทำอาหาร พี่จะเป็นเซฟที่เก่งที่สุด ปรงอาหาร
ที่พิเศษที่สุดสำหรับคนที่พี่รัก โดยเฉพาะกับเบลล์ ไม่ว่าเบลล์อยากกินอะไร
พี่ก็จะทำให้กิน รอหน่อยนะ พี่สัญญาแล้ว พี่จะต้องทำให้ได้'

ทั้งที่เคยสัญญากับหนู ทำไมทุกคนไม่รักษาสัญญา

ทำไมถึงทิ้งหนูไว้ตรงนี้

พ่อขา แม่ขา พี่ชรินทร์ อย่าทิ้งเบลล์ไว้คนเดียว

เบลล์ไม่ไหวแล้ว มารับเบลล์ไปอยู่ด้วย เบลล์อยากตาย...

๒

แปดปีต่อมา

ลาสเวกัส คลาร์กเคาน์ตี รัฐเนวาดา สหรัฐอเมริกา

ไฟหน้าร้านอาหารยอดนิยมแห่งหนึ่งปิดลงได้พักใหญ่แล้ว หลังเสร็จงานพนักงานต่างแยกย้ายกันกลับไปพักผ่อนเกือบหมดเพราะดึกมากแล้ว เหลือที่อยู่เก็บกวาดร้านไม่กี่คน หนึ่งในนั้นคือนักศึกษาไทยที่เพิ่งเข้ามาขอฝึกงานในร้านได้ไม่นาน

“จะกลับรึยังจ๊ะกวิน” ผู้จัดการร้านวัยกลางคนเปิดประตูชะโงกหน้าออกมาถามชายหนุ่มในชุดผู้ช่วยเซฟที่เพิ่งโยนถุงขยะใบสุดท้ายลงถังไปใหญ่ “ไปเก็บของเถอะ แฟนพีโธร. มาแล้ว วันนี้พี่ขอไปส่งที่บ้านนะ ไม่เอาแค่ส่งที่เดิมๆ แล้วนะ”

‘ที่เดิมๆ’ ที่ว่าคือหัวถนน ห่างไปอีกสองบล็อก ซึ่งที่นั่นเป็นเขตคนพลุกพล่าน สามารถไปได้หลายทาง จึงไม่มีใครรู้ว่าจริงๆ แล้วกวินพักอยู่ที่ไหน แต่จะว่าไปแล้วเธอรวมถึงคนที่ร้านก็ไม่ได้รู้ประวัติเด็กหนุ่มคนนี้มากนัก รู้แต่ว่าเป็นคนที่เจ้าของร้านฝากมาให้ฝึกงาน ทำงานแบบไม่รับ

คำจ้าง ขอแค่ได้ฝึกการทำอาหารในครัว มีคำสั่งห้ามมาว่าไม่ให้ชุกประวัติ
ใดๆ สุดท้ายทุกคนจึงรู้จักเขาแค่ชื่อ

กวินเป็นคนมีความตั้งใจ หนักเอาเบาสู้ไม่ถอยงาน บวกกับเป็นคน
มีฝีมือ ทำให้เวลานี้ได้เลื่อนขั้นมาเป็นผู้ช่วยพ่อครัว ความก้าวหน้าแบบนี้
สร้างความไม่พอใจให้คนที่อยู่มาก่อนไม่น้อย โดยเฉพาะเจ้าถิ่น เด็กผิวสีที่
มีความฝันจะเป็นเชฟ แต่หลายปีผ่านไปก็ไม่ได้แค่เด็กหั่นผัก ยิ่งเห็นความ
ก้าวหน้าแบบก้าวกระโดดของไอ้หนุ่มหน้าอ่อนแต่โลกส่วนตัวสูง ไม่ชอบ
สูงลิบกับใคร ยิ่งชวนให้หงุดหงิด ทำกร่างโวยวายไม่ยอมฟังคำชี้แจงใดๆ
จนถึงขั้นลงมือกับผู้จัดการร้านซึ่งเป็นผู้หญิง

กวินเข้าขวาง มันคิดจะเล่นงานเพราะคิดว่าตัวใหญ่กว่า เห็นอกว่า
แต่ดูเหมือนจะหาเรื่องผิดคน ถูกกวินชดหมอบก่อนจะถูกเตะโด่งออกจาก
ร้าน ก่อนไปมันขมขู่ว่าเรื่องยังไม่จบ ระวังตัวให้ดี แล้วนั่นก็เป็นต้นเหตุให้
ผู้จัดการร้านเป็นห่วงคนที่เคยช่วยเธอ อีกทั้งยังเป็นคนไทยด้วยกันจึงยิ่ง
ห่วงใย

“นั่นไง รถมาละ ไปหยิบกระป๋องสิจ๊ะ”

“วันนี้ผมขอตัวนะครับ พอตีผมมีที่ต้องวะ”

ผู้จัดการสาวอ้าปากจะแย้ง แต่ถูกพูดแซงและตัดบท

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะระวังตัว ไว้พรุ่งนี้เจอกันครับ”

แม้จะไม่ได้รู้เรื่องกวินมากนัก แต่เธอก็รู้ว่าเขาเป็นคนพูดคำไหน
คำนั้น โดยเฉพาะกับเรื่องส่วนตัว

“ั้นระวังตัวด้วยนะ มีอะไรก็โทร. หาพี่ได้ตลอด พรุ่งนี้เจอกันจ๊ะ...”

อ้อ ฝากปิดร้านด้วยละกัน”

กวินพยักหน้ารับ รอจนรถที่มารับผู้จัดการสาวเคลื่อนออกไป เขาก็
กลับเข้าไปในร้าน

กระจกเงาบานเดี่ยวในห้องสะท้อนภาพชายหนุ่มที่กำลังปลดผ้ากันเปื้อนแบบครึ่งตัวออก ก่อนจะถอดเสื้อทำงานสีขาวตาม เผยให้เห็นแผ่นหลังกว้างและล่ำอย่างผู้ชายที่ถูกฝึกการต่อสู้มาอย่างโชกโชน แผลเป็นจากการฝึกบางส่วนยังทิ้งร่องรอยให้เห็น รวมถึงรอยแผลเป็นยาวเกือบคืบที่ต้นแขนขวาก็ยังอยู่

เมื่อเสื้อขาวถูกถอดพ้นตัว เสื้อยืดถูกสวมใส่แทน ทับด้วยเสื้อโคตสีเข้ม จัดแจงเก็บทุกอย่างเข้าที่ ก่อนจะสะพายกระเป๋าเป้ที่เต็มไปด้วยหนังสือเกี่ยวกับวัตถุดิบการทำอาหาร เมื่อตรวจดูความเรียบร้อยที่ประตูเสร็จ ชายหนุ่มจึงหยิบโทรศัพท์ที่ออกจากกระเป๋าเป้แล้วกดโทร. ออก

“ครับ...ทางนั้นตกลงรึยังครับ”

ดูเหมือนคำตอบที่ได้รับนั้นจะสร้างความสุขให้คนฟังไม่น้อย เพราะรอยยิ้มน้อยๆ ค่อยๆ ปรากฏให้เห็นผ่านแววตาคมที่ทอดมองไปข้างหน้า ขณะก้าวเดินอย่างไม่รีบเร่ง ไม่ได้สนใจหรือใส่ใจด้วยซ้ำว่ามีเด็กผิวสีสองคนโผล่ออกมาจากมุมตึกที่เขาเพิ่งเดินผ่าน

“ครับ” คำพูดสั้นๆ ง่ายๆ แต่คนที่กำลังสะกดรอยคงฟังไม่ออก อีกทั้งพวกมันยังรีบเร่งเกินกว่าจะสนใจบทสนทนาใดๆ ของชายหนุ่ม คิดแต่ว่าจะใช้จังหวะที่เหยื่อเผลอเข้าเล่นงาน

“ผมจะรอฟังข่าวดี”

โทรศัพท์ที่ถูกตัดสายก่อนจะหย่อนกลับไปในกระเป๋าที่ถูกวางลงบนพื้น บ่งบอกว่ากวีรับรู้ตัวว่าถูกสะกดรอย และทันทีที่ถูกจู่โจม เขาก็เบี่ยงตัวหลบได้ทัน ทำให้มีดผ่านร่างเขาไปแบบเฉียดฉิว แต่คนลงมือซึ่งเป็นโจทก์เก่าๆ ยิ้มเพราะคิดว่ามีพวกมาด้วย

“วันนี้มันได้กลายเป็นศพแน่” ลิ่นคำมันพุ่งเข้ามาอีกครั้ง

คราวนี้กวีไม่หลบ ปลอมให้มันเข้ามาใกล้ก่อนจะพลิกตัวออกข้างตรงเข้าไปปลดมีดในมือมันอย่างง่ายดาย แล้วใช้ศอกตีกลับครั้งเดียวเข้าที่ดั้งจมูก เด็กหนุ่มผิวสีลงปอนอนกองกับพื้น ลิ่นฤทธิ์ไม่ต่างกับวันก่อน แต่

นั่นก็แค่เริ่มต้น เพราะพรรคพวกมันที่ซ่อนตัวอยู่หลังตึกกำลังตีวงล้อมเข้ามา

พวกมันมีทั้งหมดหกคน หนึ่งในนั้นตัวใหญ่กว่ากวินเกือบสองเท่า และมันมีปืนเหน็บอยู่ที่เอว

“ถ้าไม่อยากหัวเบะก็อย่าขยับ” มันหยิบปืนขึ้นมาชู

“ถ้าไม่มีปืนให้ถือกร่างก็คงไม่กล้ามากันสินะ ถ้าจะเข้ามากรีบซะ พวกแกกำลังจะทำให้ฉันตาย”

ปืนถูกเล็งมาที่หน้า กวินยังคงยืนเฉย ไม่ได้มีความกลัวใดๆ กระทั่งเด็กนั่นขึ้นนก มีดในมือที่เขาเพิ่งชิงมาจากโจทก์เก่าก็ถูกชดออกอย่างรวดเร็วและรุนแรง อีกฝ่ายไม่ทันได้เหนียวไกปืน มีดก็เสียบเข้าที่ไหปลาร้าขวา ร่องโอดโอยอย่างเจ็บปวด เปิดโอกาสให้กวินพุ่งเข้าถีบยอดอกมันเข้าไปอีกที ปืนหลุดจากมือ พวกมันที่เหลือเข้าตะลุมบอนทั้งด้วยความโกรธและข่ามใจ คนมากกว่าอย่างไรก็ชนะ

แต่ว่าไม่ถึงห้านาทีพวกมันก็ลงไปกองที่พื้นและพร้อมใจกันร้องโอดโอย

“ตายอีกจนได้” ชายหนุ่มบ่นอย่างหงุดหงิดหลังจากมองนาฬิกาข้อมือก็มหยิบกระเป๋าชิ้นคล้องบ่า ในขณะที่เด็กผิวสีตื่นเรื่องเห็นจิ้งหะ เอื้อมไปหยิบปืนขึ้นมาเล็งพร้อมยิง

“ตายเถอะมึง!” มันยิ้มเหี้ยมพร้อมเหนียวไกปืน

แต่แล้วก็ต้องชะงัก รู้สึกเสียวสันหลังวาบ มีปืนอีกกระบอกจ่อที่ท้ายทอยของมัน

“ถ้ายังไม่อยากให้สมองกระจุยก็อย่าตีกว่า” ผู้ชายในชุดสูทสีดำคือเจ้าของปืนที่จ่อหัวเด็กผิวสีที่กำลังหน้าซีดเผือด “พาพวกแกใส่หัวไปซะให้หมด ถ้าฉันเห็นพวกแกมาบ้านเพื่อนที่นี้อีก แกจะไม่มีโอกาสได้ออกไปอีกเลย”

โทนเสียงไม่ได้เน้นขมขู่ แต่กลับทำให้กลุ่มเด็กผิวสีตกใจ เพราะมัน

เห็นสัญลักษณ์บางอย่างบนที่หนีบเนกไท นั้นยังไม่เข้ากับกลุ่มบอดีการ์ดสุดห่าที่ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลังผู้ชายคนแรก พวกเขามีสัญลักษณ์ ‘มังกรเหยียบเมฆ’ เช่นเดียวกับคนแรก ซึ่งเป็นที่รู้กันว่านี่คือหน่วยรักษาความปลอดภัยของตึกสูงตระหง่านที่ชื่อ ‘มิราเคิลโอเอซิสแกรนด์’ ซึ่งอยู่ถัดออกไปไม่กี่บล็อก

สำหรับคนภายนอกอาจเห็นพวกนี้เป็นแค่บอดีการ์ดเสริมบารมีของพวกคนรวย แต่ไม่ใช่กับพวกเจ้าถิ่น เพราะพวกเขารู้ว่าคนเหล่านี้ทำได้มากกว่าติดตามเจ้านาย ถ้าเรียกแบบไม่อ้อมค้อม พวกนี้คือมาเฟียตัวเป็นๆ ที่สามารถทำให้ใครสักคนหายไปได้อย่างไม่เกรงกลัวความผิด

“ขอโทษครับนายน้อยที่พวกเรามาช้า”

เมื่อจัดการกับตัวปัญหาได้ หัวหน้าทีมนำคนอื่นโค้งศีรษะให้กวิน ซึ่งเวลานี้คงไม่ใช่แค่เด็กนักศึกษาไทยทั่วไปอีกแล้ว เพราะคำเรียก ‘นายน้อย’ สำหรับบอดีการ์ดเหล่านี้มีความหมายว่า ผู้นำที่เป็นรองนายใหญ่แค่คนเดียว

“นายน้อยบาดเจ็บตรงไหนรีเปลา่ครับ”

คนถูกถามตัวดีตามองอย่างตำหนิ “ฉันทบออกแล้วใช้มัยว่าอย่ามาที่นี้” ลึนคำบอดีการ์ดทุกคนก้มหน้าอย่างสำนึกผิด ก่อนที่หัวหน้าทีมจะเงยหน้าขึ้น รับผิดชอบสิ่งที่ทำ

“ผมขอโทษที่ขัดคำสั่งนายน้อย แต่เพราะนายใหญ่มีคำสั่งด่วนลงมา ผมยินดีรับโทษทั้งหมด แต่ยังคงยืนยันว่าไม่ได้อยากทำลายชีวิตส่วนตัวนี้ของนายน้อยเลย ถ้าเลี้ยง...”

“ช่างเถอะ” กวินตัดบท ยังคงหงุดหงิด ไปได้แต่ถอนลมหายใจยอมรับความจริง ทั้งที่หน้าจะรู้อยู่แล้วว่ามีสาเหตุเดียวเท่านั้นที่ ‘ต้าฟง’ จะขัดคำสั่ง เขา “คราวนี้เป็นใครอีกล่ะ ใครที่ผู้ชายคนนั้นอยากให้ฉันกำจัดไปให้พ้นทาง”

“เจ้าของภัตตาคารซินเยียร์ เป็นครอบครัวคนไทยครับ” ต้าฟงรายงาน “ลูกชายติดหนี้กาสิโนและยังเอาภัตตาคารมาจำนอง ตอนนี้นายใหญ่อยากได้คืนทั้งต้นและดอก นั่นหมายถึงทั้งหมดที่ครอบครัวนั้นมี”

ต้าฟงรู้ว่าเบื้องหลังสีหน้าเฉยชาไร้ความรู้สึกนั้นคือความเจ็บปวดและเสียใจ นายน้อยของพวกเขาพยายามจะเป็น 'กวิน' แต่สุดท้ายนายน้อยก็ยังต้องเป็น 'เควิน' ทายาทคนเดียวของ 'นิค' มาเพียใหญ่ในครอบครัวธุรกิจผู้ชายที่เอาแต่ใจและอยากได้อะไรก็ต้องได้ และสิ่งที่เขาอยากได้ที่สุดในเวลานี้คือ ให้ลูกชายคนเดียวแข็งแรงแกร่งคู่ควรกับการสืบทอดเจตนารมณ์ของตระกูล 'ริฟส์'

ดวงตะวันยามเที่ยงยังคงร้อนแรงเช่นทุกวัน ขณะที่รถแท็กซี่ซึ่งรับผู้โดยสารเป็นผู้หญิงสองคนต่างวัยหันหน้าจากบ้านอุปถัมภ์ออกนอกตัวเมือง ข้ามสะพานกว้าง แสงแดดสะท้อนผิวน้ำเป็นประกายระยับสวยงามเจิดจ้าพอบๆ กับพยับแดดที่เต้นยิบๆ อยู่บนผิวนอน ส่งผลให้ผู้โดยสารซึ่งนั่งข้างคนขับดึงแผ่นบังแดดลงเพื่อคลายร้อน ในขณะที่ผู้โดยสารอีกคนบนเบาะหลังกลับยังคงยื่นหน้าชิดกระจก ใบหน้าอ่อนเยาว์ขาวอมชมพูมากขึ้นเมื่อต้องแดดแรง สีหน้าและแววตามีความตื่นเต้นระคนหัวใจ

มือเล็กเรียวกวักมือป้องแดดหน้าพิงไว้ตั้งแต่ขึ้นมานรถกำกระชับแน่นขึ้น ราวกับสิ่งนั้นจะช่วยให้เธออุ่นใจได้ แล้วก็จริง เพราะนั่นคือที่พึ่งทางใจขึ้นเดียวที่เธอมีเกี่ยวกับครอบครัว ได้ฝ่าครอบครัวเกิดเป็นภาพถ่ายของพ่อแม่และพี่ชรินทร์ที่กำลังกอดเธอไว้ ทุกคนยิ้มกว้างอย่างมีความสุข

รถที่แล่นมาด้วยความเร็วสม่ำเสมอลดความเร็วลงเมื่อเลี้ยวเข้ามาในซอยขนาดสองเลนตามคำบอกของหญิงวัยสี่สิบที่หนึ่งคู่คนขับ หล่อหน้าเลียบดูกระจกมองหลังพร้อมกับอมยิ้ม ก่อนจะหันไปกำจับคนขับให้ชะลอความเร็วลงราวกับรู้ว่าสมาชิกใหม่ในบ้านที่หนึ่งอยู่บนเบาะหลังอาจต้องการเวลาเตรียมใจ

'เบลล์รู้มั๊ยว่าหนูโชคดีมากแค่ไหน คุณพิมพ์พรกับสามมีเป็นคนดีมาก คุรุดีใจกับหนูด้วย คุรุเล่าเรื่องหนูให้คุณพิมพ์ฟัง เธอไม่รังเกียจ ไม่คิดว่านั่นคือปัญหา เธอบอกว่าสามารถดูแลเบลล์เรื่องนั้นได้ ไม่ต้องห่วง'

นั่นคือสิ่งที่ครอบครัวบอก แต่สำหรับชลิตาแล้ว ถึงอย่างไรก็ยังต้องห่วง ยังต้องเตรียมใจไว้ เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีผู้ใจดีเลือกเธอเพื่อให้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ก่อนหน้านั้นเธอเคยไปอยู่กับครอบครัวอื่นมาบ้าง แต่ก็อยู่ได้ไม่นาน ทว่าที่เธอจำได้ดีที่สุดคือครอบครัวที่รับเธอไปอยู่ด้วยเมื่อสามปีก่อน

ตอนนั้นหญิงใจดีคนหนึ่งมารับเธอไปอยู่ด้วย เพราะสงสารในชะตากรรมของเด็กกำพร้า อีกทั้งจะได้เป็นเพื่อนให้ลูกสาววัยเดียวกันที่เพิ่งสูญเสียพ่อ แต่ความหวังดีอย่างบริสุทธิ์ใจกลับสร้างปัญหาให้ผู้อุปการะจนทะเลาะกับลูกสาวและคนอื่นในบ้าน ถึงขั้นมีการยื่นคำขาดว่าจะระหว่างลูกแท้ๆ กับเด็กกำพร้าที่เอาแต่เรียกร้องความสนใจอย่างชลิตา จะเลือกเอาใครไว้

การ 'เรียกร้องความสนใจ' ที่ว่ามีอยู่สองเรื่องใหญ่ๆ หนึ่งคือเรื่องอาการแพ้อาหารรุนแรงของชลิตา เธอจะกินอาหารสุ่มสี่สุ่มห้าไม่ได้ ต้องมั่นใจจริงๆ ว่าในอาหารนั้นจะไม่มีของที่แพ้ ถึงอย่างนั้นก็ยังมียิ่งปะปนทำให้เกิดอาการแพ้รุนแรงหลายครั้ง สร้างความตกใจและความเดือดร้อนให้ครอบครัวใหม่เป็นอันมาก เพื่อความปลอดภัยเธอจึงต้องกินแต่สิ่งที่แม่อุปถัมภ์ปรุงขึ้นเองเป็นพิเศษเท่านั้น

ครั้งบางวันไปกินอาหารข้างนอกกัน แม่อุปถัมภ์ก็ต้องคอยกำกับบอกทางร้านอย่างเคร่งครัด สร้างความวุ่นวายให้คนอื่น นานวันเข้าคนในครอบครัวทนไม่ไหว แสดงออกชัดว่าไม่พอใจ แต่เด็กหญิงก็เจียมตัว ไม่ได้เถียงใดๆ หน้าเขาก็ได้แต่ก้มหน้าร้องไห้ แม่อุปถัมภ์พยายามปกป้องเพราะไม่ใช่ความผิดเธอ ก็ยิ่งทะเลาะกับคนอื่น กลายเป็นปัญหาที่ค่อยๆ สะสม

ส่วนอีกสาเหตุที่ชลิตาโดนกล่าวหาว่าเรียกร้องความสนใจ คือเรื่องโรคกลัวการออกไปข้างนอกในวันฝนตก เพราะทุกครั้งที่ฝนตก จะมีฟ้าร้องฟ้าแลบ เสียงและแสงเหล่านั้นมีผลต่อการรับรู้ของเธอ กระตุ้นความเครียดทำให้กลัว เพราะมันจะทำให้เธอมองเห็นภาพคนในครอบครัวถูกฆ่าจมนองเลือด ภาพพ่อและแม่ถูกยิงแสดหน้าตายตาค้าง พี่ชรินทร์ถูกยิงที่หน้าอกเลือดไหลนอง

ภาพเหล่านั้นทำให้เธอสับสน เพราะมันเป็นภาพที่แย้งกับความจริงเกี่ยวกับตัวเธอในวัยเจ็ดขวบ ซึ่งเธอจำช่วงเวลานั้นไม่ได้ แต่ทุกคนรอบตัวบอกว่าเธอสูญเสียครอบครัวจากเหตุไฟไหม้ ไม่มีใครถูกยิงตาย มันจึงเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ได้ว่าทำไมเธอจึงเห็นภาพเหล่านั้นเวลาได้ยินเสียงฟ้าร้อง ความกลัวและความเครียดทำให้อาการไมเกรนกำเริบ จนบางครั้งควบคุมและจัดการกับความกลัวของตัวเองไม่ได้ เธอไม่อยากอยู่คนเดียว ต้องมีใครสักคนคอยอยู่ใกล้ คอยเรียกสติ

‘แม่ไปไม่ได้? แต่ในวันเกิดหนู แม่ต้องอยู่เฝ้ามันนั่งนทรอ แม่บอกว่าแม่รับมันเพื่อมาเป็นเพื่อนหนู แต่มันไม่ใช่เลย มันมาแย่งเวลาของแม่ไปจากหนู มันเอาแต่เรียกร้องความสนใจด้วยโรคบ้าๆ ของมัน แม่เอาแต่สนใจมันดูแลมัน ไม่เคยนึกถึงใจหนูเลย หนูเกลียดมัน! หนูจะไม่ทนอีกแล้ว แม่เลือกมาเลยว่าจะเอาหนูหรือว่ามัน!’

วันนั้นแม่อุปถัมภ์ไม่ยอมเลือกใคร ทำให้ลูกสาวโกรธ หนีออกจากบ้าน ชลิตาไม่อยากเห็นคนที่ดีกับเธอทุกซี้ใจ จึงตัดสินใจกลับมายังบ้านอุปถัมภ์ เลือกจะไม่ไปอยู่ที่ไหนอีก ตัดสินใจอยู่ช่วยครูดูแลน้องๆ

แต่เมื่อโตขึ้นเธอต้องออกไปเรียนข้างนอก ไหนจะค่าเล่าเรียน ค่าเดินทาง ค่าอาหารของเธอที่ต้องระวังเรื่องการแพ้ จึงทำแยกต่างหากจากคนอื่น ค่าใช้จ่ายของเธอกลายเป็นการสร้างภาระให้แก่บ้านอุปถัมภ์ซึ่งนับวันจะมีคนมาบริจาคน้อยลงทุกที ในขณะที่เด็กที่ต้องดูแลกลับมีมากขึ้นทุกวัน

ชลิตาพยายามหาทางช่วยด้วยการออกไปทำงานพิเศษหลังเลิกเรียน แต่ด้วยความที่เป็นผู้หญิง กลับมีดีคำกัอันตราย เพราะบ้านอุปถัมภ์อยู่ลึกเข้าไปในซอยที่เป็นสลัม เต็มไปด้วยเด็กวัยรุ่นมีปัญหา ทั้งการพนัน เหล้า และยาเสพติด และเมื่อนึกอันตรายเหล่านั้น ชลิตาก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงผู้มีพระคุณอีกคนที่เข้ามาช่วยเธอจากคนร้าย

ผู้มีพระคุณที่แสนลึกลับ เธอรู้แต่ว่าเป็นผู้ชายและมีแผลเป็นบริเวณต้นแขนขวา

“จอดบ้านประตู่รั้วสีขาวนั่นเลยคะ”

เสียงพิมพ์พรเรียกสายตาของชลิตาให้หันกลับมามองถนนตรงหน้า รถกำลังค่อยๆ เคลื่อนผ่านรั้วไม้สูงพั้นศึระะ บริเวณนี้บ้านอยู่ห่างกัน บ้านแต่ละหลังมีพื้นที่กว้างรวมถึงบ้านที่รถเข้าเทียบจอด

“ตรงนี้ละคะ” พิมพ์พรบอกคนขับรถแล้วหันมายิ้มให้คนข้างหลัง “ขอต้อนรับสู่บ้านริมน้ำนะจ๊ะเบลล์”

‘บ้านริมน้ำ’ คือป้ายที่แขวนไว้ตรงซุ้มประตู ชลิตามองผ่านรั้วไม้ระแนงไปที่บ้านสีขาวหลังใหญ่ นั่นอย่างตกตะลึง บ้านเก่าทรงโคโลเนียล สีขาวสองชั้นอยู่ในพื้นที่เกือบไร่ มีรั้วรอบขอบชิด ตัวบ้านชั้นล่างโปร่งสบาย แนวเสาด้านหน้าของตัวบ้านเป็นระเบียบยาว ประดับตกแต่งด้วยลวดลายฉลุอ่อนช้อย รอบตัวบ้านเต็มไปด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม ข้างตัวบ้านมีเรือนกล้วยไม้ซึ่งออกดอกเต็ม และบ้านหลังนี้ตั้งอยู่ริมน้ำ

เธอคิดภาพบ้านใหม่ไว้มากมาย แต่ไม่คิดว่าจะจะเป็นบ้านที่วิเศษน่าอยู่อย่างนี้มาก่อน มันเหมือนบ้านในฝันที่เด็กกำพร้าทุกคนฝันอยากได้ บ้านไม่ต้องใหญ่ แต่ดูอบอุ่น เต็มไปด้วยความรักที่พร้อมจะให้แก่เด็กอย่างเธอ

“เป็นไงจ๊ะ ชอบมั๊ย” พิมพ์พรทักเมื่อหันกลับมาเห็นดวงตากลมโต ที่มีคำถาม “ทำไมจ๊ะ”

“เบลล์จะได้อยู่บ้านนี้จริงหรือคะ”

พิมพ์พรยิ้มอย่างเอ็นดู “จ๊ะ เพราะนับจากนี้ไปนี่คือบ้านของหนู”

ชลิตาอยากให้ความใส่ใจของพิมพ์พรอยู่ตลอดเวลา อดกลัวไม่ได้ว่าสักวันความใจดีนี้จะเลือนหายไป แต่จะว่าไปแล้วความกลัวนั้นก็ยังคงดูน้อยกว่าการกลัวในสิ่งที่ตัวเธอเป็น เพราะสิ่งเหล่านั้นจะเป็นต้นเหตุให้คนอื่นเดือดร้อน กลายเป็นภาระในการใช้ชีวิตของพวกเขา ถึงจะบอกว่าพวกเขา รู้เรื่องนี้แล้ว แต่เชื่อเหลือเกินว่าพวกเขาคงแคร์ แต่จะไม่เห็นภาพและไม่เข้าใจว่ามันหนักหนาแค่ไหนที่ต้องอยู่กับคนอย่างเธอ

“ไปเถอะจ๊ะ เข้าบ้าน ป่านี่จุ้นเจี้ยคงคอยหนูแยะแล้ว”

ชลิตาตอบรับพลางหยิบกระเป๋าใบเดียวที่เธอมีเดินตามพิมพ์พรเข้าบ้านไป โดยไม่ทันรู้ว่าไกลออกไปไม่มากนัก มีใครคนหนึ่งกำลังซุ่มอยู่บนต้นไม้พร้อมกล้องในมือ ฝ่ายนั้นกดชัตเตอร์รัวๆ ตั้งแต่รถแท็กซี่เลี้ยวมาจอด กระทั่งผู้หญิงสองวัยเดินหายเข้าไปในบ้าน จึงได้วางมือจากกล้องเพื่อกดโทรศัพท์เรียกให้รถจักรยานยนต์ที่ซุ่มอยู่ไม่ไกลมารับ แล้วซ่อนท้ายออกไป จากนั้นจึงเก็บอุปกรณ์เข้ากระเป๋า บ่งบอกว่าเจ้าตัวได้สิ่งที่ต้องการแล้ว

ห้องกว้างบนชั้นสองของบ้านริมหน้าต่างนี้ตกแต่งสไตล์วินเทจ เน้นโทนสีพาสเทลเพื่อให้เหมาะสำหรับเด็กสาววัยสดใส เพอร์นิเจอร์ทุกชิ้นตกแต่งลายดอกไม้อ่อนหวาน เช่นเดียวกับเตียงนอนกลางห้องที่เน้นโชว์ความอ่อนช้อยของลวดลายเหล็กดัด ซึ่งเข้าชุดกับเครื่องนอนสีขาวแต่งระบายลูกไม้เล็กๆ ชวนให้หลงใหล แล้วเจ้าของห้องคนใหม่เพิ่งตอบพิมพ์พรไปว่าเธอชอบมันมาก

“หนูชอบก็ดีแล้ว ถ้ามีอะไรขาดเหลือก็บอกป้าได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจ”

ชลิตายกมือไหว้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วเธอเองก็ไม่ทันได้นับ เพราะตั้งแต่เข้ามาในบ้าน หญิงวัยสี่สิบตรงหน้าก็ทำอะไรมากมายให้ ทั้งเรื่องอาหารมื้อแรกในบ้านที่ปรุงกันเอง เป็นผัดไทยไม้ใส่ถั่วลิสง บ่งบอกว่าใส่ใจเรื่องของที่เธอแพ้ ขนมหวานก็เป็นวุ้นกะทิแช่เย็นแสนอร่อย

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว งั้นป้าขอตัวไปดูจูนเสียงก่อนนะ ไว้เจอกันตอนบ่ายสาม เดี่ยวมาคุยเรื่องที่เราเรียนใหม่ของเบลล์กัน ป้าดูโรงเรียนใกล้ๆ บ้านเราไว้ให้แล้ว บรรยากาศน่าเรียนเลยละ ป้าคิดว่าหนูน่าจะชอบ”

“ขอบคุณค่ะ”

เด็กสาวรอจนประตูห้องปิดจึงได้เบือนหน้ากลับมาในห้องอีกครั้ง ยืนมองนิ่งๆ ครูหนึ่งจึงเดินไปนั่งบนเตียงนุ่มที่อ่อนยวบตามน้ำหนักตัวเธอ ดูตรงข้ามกับเบาะนอนเก่าๆ แข็งๆ ในบ้านอุปถัมภ์มาก ล้มผัสจากผ้าปูที่นอน

ก็เรียบลื่นต่างกับผ้าปูเนื้อหยาบหนาเพราะอาศัยความทนอย่างที่เคยใช้

“นี่ห้องเราจริงๆ เหรอ” ซลิตายังคงไม่ยากเชื่อว่านี่คือห้องส่วนตัวของเธออย่างที่พิมพ์พรบอก นิ้วเรียวย่กลูบไล้ผ้าปูนั้นอีกครั้ง แมกรีตนิ้วเพียงแผ่วเบา แต่เธอกลับยิ่งสัมผัสได้ถึงความใส่ใจที่พิมพ์พรและจุ่นเจียมมอบให้

เวลานี้เธออาจยังมองไม่เห็นว่เส้นทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่อย่างน้อยตอนนี้เธอก็มีบ้านใหม่ ที่สำคัญคือเธอไม่ต้องเป็นภรรยาในบ้านอุปถัมภ์อีกแล้ว หน้าทีต่อไปคือทำตัวให้ดี อยู่บ้านนี้ต่อไปได้เพื่อให้ครุหมุดหวัง

หญิงสาวเปิดลิ้นอกเกตนาฬิกาที่ห้อยติดตัวเสมอออก มองดูรูปครอบครัวใต้ฝาครอบลิ้นอกเกตนั้นครู่หนึ่ง ก่อนบอกกับตัวเองและคนในรูปว่าชีวิตใหม่ของเธอกำลังจะเริ่มขึ้นอีกครั้งที่นี้ ในบ้านหลังนี้ ชีวิตใหม่ที่สามีภรรยาคุณนี้เป็นผู้มอบให้ นับจากนี้พวกเขาคือผู้มีพระคุณที่เธอเป็นหนี้ชีวิตวันนี้เธอยังทำอะไรไม่ได้มาก แต่วันข้างหน้าเธอจะเฝ้าเตือนตัวเองว่าต้องกตัญญู ทดแทนสิ่งที่ผู้มีพระคุณให้ให้จงได้

“ผู้มีพระคุณ...” คำคำนี้ทำให้ซลิตานึกถึงใครอีกคนที่เคยช่วยชีวิตเธอเมื่อเกือบครึ่งปีก่อน

เธอจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้แม่น มันเป็นวันที่ฝนตกหนัก เธอติดอยู่ข้างนอก กว่าฝนจะหยุดก็ตึกมากแล้ว ความเกรงใจทำให้เธอไม่กล้าโทรศัพท์ไปรบกวนครุ พยายามข่มความกลัวเดินเข้ามาในซอยลำพัง โชคร้ายเจอกลุ่มวัยรุ่นตั้งวงเหล้า พวกนั้นเข้ามาลวนลามและจุกกระซอกเข้าข้างทาง เลื้อยผ้าถูกระซอกขาด เธอพยายามดิ้นรนต่อสู้ จะร้องให้คนช่วยก็ทำไม่ได้เพราะพวกมันถือขวดวิดปากไว้พร้อมกับกระชับคำชูข้างหู

ทว่า...เสียงที่เธอได้ยินกลับไม่ใช่เสียงของวัยรุ่นที่อยู่ตรงหน้า

‘เรียนรู้อะไรเร็วดีนี่’ เสียงผู้ชายปริศนาดังขึ้น ภาพเบลอลๆ แทรกเข้ามาพร้อมกัน ก่อนจะค่อยๆ ชัดขึ้นจนเห็นว่าเป็นภาพตัวเธอมีปิ่นจ่อหน้า ‘รู้ว่า

อยู่หนึ่งๆ ก็จะไม่เจ็บตัว’

ความรู้สึกเหมือนเธอเคยผ่านเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อน เหตุการณ์ที่ถูกล็อกตัวมัดปาก ความกลัวที่มีอยู่แล้วยิ่งเพิ่มทวี เธอตื่นหนีสุดแรงจนถูกตีจนสลบ มารู้สึกตัวอีกทีก็อยู่ที่โรงพยาบาล

ครุฑตกใจมาก สิ่งเดียวที่คิดว่าห้ามแวะไปทำงานพิเศษอีก บอกว่าโชคดีแค่ไหนที่เธอไม่ถูกข่มขืน ดีที่มีผู้ชายคนหนึ่งเข้าไปช่วยเธอได้ทัน ซลิตาอยากขอบคุณเขา แต่ไม่มีโอกาส เพราะเขากลับไปก่อนที่เธอจะฟื้น แถมยังช่วยจ่ายค่ารักษาไว้ให้โดยไม่ยอมบอกชื่อ ถ้ามความจากพยาบาลที่เจอผู้ชายคนนั้น จึงรู้แต่ว่าเป็นผู้ชายอายุไม่น่าจะเกินยี่สิบห้า เป็นคนตัวสูง หน้าตาดีมาก ผิวขาว

‘พ้อยู่ตรงนี่ตอนที่เขายุ่มหนุงเข้ามา สีหน้าเขากังวลมากเลย เขาพยายามเรียกหนู พี่ว่าเรียกชื่อนะ น้องอะไรสักอย่าง ติดอยู่ที่ริมฝีปาก...อ้อ น้องเบลล์ เขาเรียกหนูว่าน้องเบลล์ พี่อาจจะฟังผิดก็ได้ แต่ตอนนั้นพี่ยังคิดเลยว่าเขาน่าจะเป็นพี่ชายหนู เพราะดูห่วงมาก...อ้อ นึกออกอีกเรื่อง เขามีแผลเป็นที่ต้นแขนขวานะ เป็นรอยยาวเหมือนถูกมีดฟัน เป็นแผลใหญ่เลยแหละ’

จากคำบอกเล่าทำให้ซลิตาปะติดปะต่อภาพเลือนรางที่เธอเห็นในวันนั้นได้ ก่อนสติจะเลือนหายหลังถูกตี เธอรับรู้ได้ว่ามีใครคนหนึ่งเข้ามาช่วย เขาถอดเสื้อนอกออกมาห่อตัวเธอไว้ เพราะเสื้อผ้าเธอถูกฉีกขาด แล้วในช่วงที่เธอถูกอุ้มขึ้น เธอเห็นรอยแผลที่ว่า รอยแผลที่เหมือนถูกบาดหรือไม่ก็ถูกฟันเป็นทาง ยาวเกือบศีบ นั่นคือร่องรอยเดียวที่เธอรู้เกี่ยวกับผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิต

ระหว่างที่พักรักษาตัวในโรงพยาบาลหลายวัน ซลิตาหวังว่าผู้ชายคนนั้นจะแวะมาเยี่ยม แต่เธอก็ผิดหวัง แล้วหลังจากนั้นไม่ถึงสัปดาห์ก็มีข่าวว่ากลุ่มวัยรุ่นที่ทำร้ายเธอถูกจับยกแก๊ง พุดกันว่าพวกมันถูกซ้อมยับจำหน้าแทบไม่ได้ ส่วนใหญ่ถึงขั้นแขนขาหัก แล้วที่หน้าตาก็คือ พวกนั้นส่งตัวแทน

มาพบเธอเพื่อขอขมาถึงบ้านอุปถัมภ์ บอกว่าจะไม่ทำอย่างนี้อีก

แต่นั้นก็ไม่ใช้เหตุผลที่ครูจะอนุญาตให้ชลิตาออกไปทำงานข้างนอก เธอจึงยังรู้สึกกังวล เริ่มคิดที่จะออกไปอยู่กับผู้อุปการะอีกครั้ง แต่เด็กที่โตแล้วอย่างเธอก็หาคนอุปการะยากขึ้น แล้วยังต้องคัดกรองบางอย่างให้รอบคอบกว่าเดิม เพราะครูไม่อยากปล่อยให้เธอไปเจอเรื่องราวๆ อีก

‘เบลล์จำพวกเราได้มั๊ย ป้าพิมพ์กับจุ่นเจ็ยจะมาอยู่เมืองไทยแล้วนะ จำที่ป่าเคยบอกหนูได้มั๊ย’

‘พิมพ์พร’ เป็นหญิงไทยวัยสี่สิบที่ไปทำงานแม่บ้านในต่างแดนมาเกือบทั้งชีวิต จนแต่งงานกับ ‘จุ่นเจ็ย’ ซึ่งเป็นพ่อครัวในคฤหาสน์ที่เธอทำงาน จุ่นเจ็ยเป็นชาวจีนที่อายุมากกว่าพิมพ์พรถึงสามสิบปี แต่ยังคงแข็งแรง ทว่าโชคร้ายประสบอุบัติเหตุทำให้เป็นอัมพาตครึ่งตัว ต้องพึ่งรถเข็น นั่นเป็นเหตุผลให้พิมพ์พรพาสามีกลับมาใช้ชีวิตที่เมืองไทยบ้านเกิด

ชลิตาจำสองสามภรรยาที่น่ารักคู่นี้ได้ เพราะพวกเขาจะมาที่บ้านอุปถัมภ์เกือบทุกปี ทุกครั้งจะแวะมาคุยกับเธอครวละนานๆ ถามสารทุกข์ สุกดิบ ถามถึงความฝัน สิ่งที่ยากได้ สิ่งที่ยากเป็น พร้อมกับเล่าว่าพวกเขาอยู่ต่างประเทศ ลักวันจะกลับมาอยู่เมืองไทย และถ้าเธอไม่รังเกียจ หรือยังไม่ได้มีคนรับไปอุปการะ พวกเขาอยากได้เธอไปอยู่ด้วย วันนี้พวกเขามาทางถามสัญญา เธอตอบรับอย่างไม่ลังเล แล้วนั้นก็ทำให้เธอมาอยู่ตรงนี้ ในห้องนอนที่พวกเขาบอกว่าทำให้เธอ และดีใจมากที่รู้ว่าเธอชอบมัน

“พ่อคะ แม่คะ พี่ชรินทร์” เด็กสาวก้มลงพูดกับลોકเกตที่ห้อยติดตัว “เอาใจช่วยเบลล์ด้วยนะคะ เบลล์ไม่ยากกลับไปเริ่มใหม่อีกแล้ว เบลล์อยากมีบ้านที่อบอุ่นกับเขาซะที อวยพรให้เบลล์ด้วยนะคะ”

๓

เกือบสองเดือนแล้วที่ซลิตามาอยู่บ้านริมน้ำกับพิมพ์พรและจุ่นเจ็ย สองสามีภรรยามอบความรักให้เธอเหมือนลูกคนหนึ่ง เลือกหาสิ่งดีๆ ให้ ทั้ง เสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ รวมถึงใส่ใจเรื่องอาการแพ้อาหาร พาไปดูที่เรียน ใหม่ซึ่งไม่ไกลบ้าน เป็นโรงเรียนเอกชนที่เยี่ยม ทั้งบรรยากาศของโรงเรียน และชื่อเสียง แม้ซลิตาจะชอบ แต่เมื่อได้ยินเรื่องค่าเรียน เธอก็ชอบปฏิเสธ แค่ว่าสิ่งที่พวกเขาทำให้ทุกวันนี้ก็มากพอแล้ว เธอรู้ว่าสองสามีภรรยาไม่ได้ ร่ำรวยมาจากไหน พวกเขาต้องไปทำงานเป็นคนใช้ต่างบ้านต่างเมืองกว่าจะ ได้เงินมา แถมจุ่นเจ็ยก็ยังป่วย ต้องใช้เงินในการดูแลไม่น้อย

“หนูไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอกลูก พวกเราบอกแล้วว่า จะดูแลหนูให้ดี ให้สิ่งดีๆ แก่หนู” พิมพ์พรบอก

“ช่วย อาเบลล์ แค่ ตั้งใจ เรียง กะ พอ” ชายชราบนรถเข็นสั่นสนุน ภรรยา “จุ่นเจ็ยดูแลหนูหน่อย”

“ขอบคุณนะคะ เบลล์รู้ว่าจุ่นเจ็ยกับป้าพิมพ์หวังดี แต่เบลล์คงไม่สบายใจ ลูกกับป้าทำงานหนักมามาก ควรได้เก็บเงินไว้ใช้ยามแก่เฒ่า แค่นี้

ให้เบลล์ก็มากพอแล้ว เบลล์เรียนโรงเรียนรัฐได้จริงๆ ค่ะ”

พิมพ์พรสบตาเด็กสาวก็รู้ว่าเธอเป็นห่วงเรื่องอะไร จึงบอกความจริงว่าที่ป่าและลุงอยู่อย่างสุขสบายทุกวันนี้ก็เพราะ ‘นายน้อย’ ส่งเสียค่าเลี้ยงดูท่านเป็นเจ้าของโรงแรมในเครือ ‘มิราเคิลโอเอซิสแกรนด์’ ของกลุ่มบริษัท ‘เดอะวันกรุ๊ป’ เป็นคนที่รวยมาก แถมเป็นคนใจบุญ ชอบให้ทุนแก่เด็กยากไร้ โดยเฉพาะคนที่ทำงานรับใช้ในคฤหาสน์มานานอย่างจุ่นเจ็ย ท่านยิ่งใส่ใจเป็นพิเศษ

“อ้าว ทำ อา หาง ให้ นาย น้อย เจ็ยะ ตั้ง แต่ ทั้ง ยัง เหล็ก ทั้ง เลย เมก ตา อ้าว เบ็ง พิ เสก” จุ่นเจ็ยพูดสนับสนุนนารายา สำเนียงแบบคนจีนพูดไทยฟังค่อนข้างยาก แต่ในช่วงสองเดือนที่ผ่านมาชิลิตาเริ่มจะชิน ฟังจับใจความได้บ้างแล้ว “ทั้ง ใจ ลี แต่ ม่าย ชอบ พุด เท่า ไหร่ แต่ กะ ใจ ลี มาก”

เด็กสาวเห็นแววตาจุ่นเจ็ยเต็มไปด้วยความรักความเลื่อมใสเวลาเอ่ยถึง ‘นายน้อย’

“บ้านนี้ไม่ใช่บ้านของป่ากับจุ่นเจ็ยหรอกนะ เป็นบ้านของนายน้อย ตอนที่จุ่นเจ็ยประสบอุบัติเหตุ ทำงานต่อไม่ได้ ป่าไปลาจะพาจุ่นเจ็ยกลับมาอยู่เมืองไทย ป่าก็ว่าจะไปหาซื้อที่แถวต่างจังหวัดปลูกบ้านหลังเล็กๆ อยู่กันสองตายาย แต่นายน้อยทราบเรื่องเข้า ท่านก็เลยให้มาอยู่บ้านนี้ จะได้อยู่ใกล้หมอแล้วท่านก็ยังส่งเสียค่าใช้จ่ายมาให้เสมอ บอกว่าจะดูแลเราสองตายายตลอดไป แล้วท่านกลัวพวกเราจะเหงา ยังอนุญาตให้เรารับหมุมาอยู่ด้วย ท่านจะส่งเสียให้เรียนเท่าที่หนูต้องการเลย เพราะงั้นหนูไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายหรอก”

“นายน้อยใจดีมากเลยนะคะ ป่ามีรูปม้ายคะ เคยได้ถ่ายรูปท่านม้าย เบลล์อยากเห็นท่านจัง”

“เราไม่มีของพวกนั้นหรอก ถึงท่านจะใจดี แต่ยังไงเราก็เป็นแค่คนใช้ ไม่ใช่ว่าจะเข้าถึงตัวท่านได้ง่ายๆ นะ ต่อให้อยู่ในบ้านก็มีพวกบอดี้การ์ดตัวใหญ่ๆ เป็นสิบลบคอยกัน ในบ้านจะทำอะไรก็ต้องระวัง ใครจะไปไหนก็

ต้องรายงาน ขออนุญาตผู้ดูแล เพราะมีการวางระบบรักษาความปลอดภัย หนูเคยดูหนังพวกมาเพียเจ้าพ่อมัยลูก นั้นแหละ คฤหาสน์ของนายน้อยเป็นแบบนั้นเลย”

“เบลล์นึกว่านั่นมีแคในหนังซะอีกคะ” ซลิตารู้สึกทิ้งในสิ่งที่พิมพ์พรเล่า “จ้ะนายน้อยกับเราก็น่าเหมือนอยู่คนละโลกสินะคะ แต่เพราะผูกพันกับลุงจุ่นเจี๋ย เราถึงเหมือนยังสัมผัสความใจดีของท่านได้บ้าง”

พิมพ์พรพยักหน้า “จุ่นเจี๋ยเองก็รักท่านมาก ถึงขนาดบอกว่าจะทำงานรับใช้นายน้อยไปจนตายเลย ถ้าไม่ประสบอุบัติเหตุเสียก่อนคงยังอยู่กับนายน้อยนั่นละ”

จุ่นเจี๋ยพยักหน้าสนับสนุนคำพูดของภรรยา

คำบอกเล่านี้ทำให้ซลิตารู้สึกชื่นชมนายน้อยไปด้วย เธอมีภาพในหัวจากคำบอกเล่าของจุ่นเจี๋ยว่านายน้อยน่าจะเป็นฝรั่งท่าทางใจดี อายุราวๆ สี่สิบหรือห้าสิบ รอบตัวนายน้อยมีบอดีการ์ดล้อมหน้าล้อมหลัง เธอคงไม่มีวันเข้าถึงตัวได้ แต่จะมีอะไรที่เธอพอจะทำเพื่อตอบแทนความเมตตาของนายน้อยได้อีก หญิงสาวเริ่มคิดและหาข้อมูลเกี่ยวกับเดอะวันกรุปและมิราเคิลโอเอซิสแกรนด์ แล้วเธอก็คิดได้

“เบลล์รู้แล้วละคะว่าเบลล์จะเรียนอะไร เบลล์จะเรียนการโรงแรมคะ”

พิมพ์พรประหลาดใจที่อยู่ๆ เด็กสาวก็พูดขึ้นระหว่างรับประทานอาหาร

“เบลล์จะไปทำงานที่โรงแรมของนายน้อยไงละคะ เบลล์พยายามหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับโรงแรมที่นี่ ประหลาดใจมาก ไม่คิดว่าจะจะเป็นโรงแรมควบกาสิโน มิน่าถึงต้องมีบอดีการ์ดรักษาความปลอดภัยอย่างที่ป้าพิมพ์เคยเล่า แต่เห็นว่าหลังๆ มีโรงแรมที่ไม่มีกาสิโนด้วยนะคะ”

“เธอจ้ะ เรื่องนี้ป้ากับจุ่นเจี๋ยไม่ค่อยรู้หรอก รู้แค่ว่าตระกูลริฟส์ทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงแรม มีคฤหาสน์อยู่หลายที่นะ แต่ที่ป้ากับจุ่นเจี๋ยทำงานเป็นบ้านใหญ่อยู่ที่ลาสเวกัส” ป้าพิมพ์บอก

“สว่าง อ้าวะเคยอยู่ที่มาเก๊า แล้วย้ายไปอยู่เวก๊ก แล้วได้เจอกะอาปิมที่

นั่ง...อ๊ะ บู้ด ปาสา ผรั่ง ไม่ ล่าย บู้ด หาย ล่าย มาก กว่า ว่างๆ กะ อยู่
แต่ใน บ้าง”

“ใช่ ทำให้เราสองคนไม่ค่อยได้ไปไหน อยู่เมืองนอกเกือบครึ่งชีวิต
ก็จริง แต่ก็เป็นคนเรียนน้อย ฐึ้น้อยกันทั้งคู่”

“แล้วเวลาคู่กับนายน้อย คุณภาษาอะไรกันคะ”

“นายน้อยท่านพูดไทยได้ จีนก็ได้” พิมพ์พรบอ ก “ท่านพูดได้หลาย
ภาษาละ”

นั่นทำให้ชลิตาประหลาดใจ “มิน่า ถึงได้คู่กับจุ่นเจี๋ยและป้าพิมพ์ได้
นี่เบลล์พยายามหาข้อมูลเกี่ยวกับนายน้อยนะคะ แต่ก็ไม่ค่อยมีข่าวเกี่ยวกับ
เจ้าของมิราเคิล รู้แค่ว่าเป็นคนตระกูลริฟส์”

“อย่าว่าแต่คนภายนอกจะรู้เรื่องท่านเลย คนในบ้านยังไม่ค่อยรู้
เท่าไรเลย”

“ดูสิกลับนะคะ แต่ก็พอเข้าใจได้”

“แล้วที่หนูบอกว่าจะเรียนการโรงแรม ก็เพราะอยากทำงานที่มิราเคิล
เธอจ๊ะ” พิมพ์พรถาม ชลิตาจึงตอบรับพร้อมรอยยิ้ม “หนูอยากไปทำงาน
ต่างประเทศเธอ”

เธอส่ายหน้า “เบลล์ไม่ไปไหนหรอกคะ เบลล์จะอยู่กับป้าพิมพ์และ
ลุงจุ่นเจี๋ยที่นี้แหละ นายน้อยให้รับเบลล์มาอยู่ที่นี่ก็เพื่อให้เบลล์ดูแลลุงกับ
ป้า เบลล์ไม่ไปไหนหรอกคะ แต่ที่เบลล์บอกจะเรียนไว้ ก็เพราะมีข่าวหนึ่ง
บอกว่าผู้บริหารมิราเคิลวางแผนจะร่วมทุนกับนักธุรกิจจีน แล้วมีเป้าหมาย
จะขยายสาขามาที่ไทยเราด้วยนะคะ”

พิมพ์พรกับจุ่นเจี๋ยสบตากัน เห็นความพยายามของเด็กสาว

“ลุงกับป้าเห็นว่าไงคะ เบลล์จะได้ตอบแทนบุญคุณของลุงกับป้า
แล้วยังได้มีโอกาสเป็นส่วนเล็กๆ ที่จะได้ทำงานรับใช้นายน้อยด้วย”

“สิ แล้ว กะ ตัง ยู ไม่ มีวัง ตก อับ นะ อา เบลล์” จุ่นเจี๋ยบอก
อย่างชื่นชม

“ดีแล้วละจ๊ะ” พิมพ์พรมมองอย่างเมตตา “ไว้ถ้านายน้อยหรือคนของท่านติดต่อมา ป้าจะบอกเรื่องนี้กับทางนั้น ส่วนหนูก็หาข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่จะเรียนไว้ละ ดูว่าชอบและอยากทำจริงๆ มั้ย”

“ค่ะ” เด็กสาวแววตาเป็นประกายมุ่งมั่น

ลาสเวกัส คลาร์กเคาน์ตี รัฐเนวาดา สหรัฐอเมริกา

บนถนนย่านกลางเมืองที่คลาคล่ำไปด้วยกาสิโนและโรงแรมแบบครบวงจรอันขึ้นชื่อของนครที่ไม่เคยหลับใหลแห่งนี้ รถโรลส์-รอยซ์สุดหรู เลี้ยวเข้ามาจอดตรงทางเข้าด้านข้างอาคารสูงเสียดฟ้า ตามมาด้วยรถอารักขา ติดฟิล์มดำอีกสองคันเข้ามาจอดเทียบ ไม่นานนักกลุ่มบอดีการ์ดในชุดสูทดำเกือบสิบคนก็ก้าวฉับๆ ออกมาจากตึก ลัญลักษณ์ ‘มังกรเหยียบเมฆ’ บนที่หนีบเนกไทบ่งบอกว่าพวกเขาคือหน่วยรักษาความปลอดภัยของตึกสูงตระหง่านที่ชื่อ ‘มิราเคิลโอเอซิสแกรนด์’

“เชิญครับ” ประตูรถโรลส์-รอยซ์ถูกเปิดรอรับเจ้านายซึ่งเป็นชายหนุ่มตัวสูงผิวขาววัยยี่สิบกลางๆ บอดีการ์ดส่วนหนึ่งยังคงยืนล้อมรักษาความปลอดภัย อีกส่วนตรงไปขึ้นรถที่จอดประกบหน้าหลังเพื่อเตรียมออกรถ

“หวัดดีเควิน” ยังไม่ทันที่ผู้เป็นนายจะได้ก้าวขึ้นรถ ใครคนหนึ่งก็โพล่หน้าออกมายิ้มทักทาย

การมาของอีกฝ่ายสร้างความประหลาดใจให้เควินไม่น้อย “ซาคริต?” คนที่ถูกเรียกว่า ‘ซาคริต’ เป็นชายหนุ่มผิวขาวเหลือง ใบหน้าคมเข้ม “ฉันมารับนายไปสนามบิน คุณพ่อให้ฉันเป็นตัวแทนท่านไปดูงานที่ฮ่องกง”

“แล้วทำไมผมต้องไปด้วย” เขาถาม เพราะงานในส่วนที่จะขยายสาขาใหม่ไม่เกี่ยวข้องกับความรักชอบของเขา นิคริบผิดชอบดูแลเองโดยมีซาคริตเป็นมือขวา

“เป็นคำสั่งของคุณพ่อ” น้ำเสียงยามพูดพยายามเน้นย้ำประโยคสุดท้าย “หรือนายจะขัดคำสั่ง”

ไม่มีปฏิกิริยาทางกายหรือวาจาใดๆ ตอบกลับจากอีกฝ่ายนอกจากการก้าวขึ้นรถไปนั่งข้างๆ แต่นั่นก็คือการยอมรับคำสั่งในแบบของผู้ชาย แวดตาอวดตัวอย่างเควิน ชาคริตเรียนรู้ได้จากประสบการณ์หลายปีที่เป็นพี่เลี้ยงให้ 'เควิน รีฟส์'

ณ คฤหาสน์ตระกูลรีฟส์ ลิบกว่าปีก่อน

วันนั้นชาคริตเพิ่งกลับมาจากโรงเรียน คนในบ้านมารวมตัวกันที่โถงใหญ่หน้าบ้าน ทุกคนดูตื่นเต้น ต่างพูดคุยกันเสียงดัง จับความได้ว่า 'นายใหญ่' กำลังจะกลับมาพร้อมกับพาใครสักคนมาด้วย

'คุณชาคริตกลับมาแล้วเหรอครับ' เทียนคงเห็นเขาก่อนเป็นคนแรก รีบตรงเข้ามาหา 'เป็นไงบ้างครับวันนี้ หิวมั๊ยครับ เต็มผมจะให้คนเตรียมอาหารว่างมาให้'

'คุณพ่อจะพาใครมาด้วยเหรอเทียนคง' ชาคริตไม่สนใจสิ่งที่อีกฝ่ายบอก เพราะจดจ่ออยู่แต่กับสิ่งที่คนงานพูด เขารู้สึกใจไม่ดี มันเหมือนมีลางบอกเหตุบางอย่าง ทั้งที่เมื่อก่อนเวลานายต้องเดินทางไปต่างประเทศแล้วกลับมาเขาจะดีใจมาก แต่คราวนี้ใจกลับหวนๆ พิกล 'ว่าไง ฉันถามว่าคุณพ่อพาใครมาด้วย'

'เรื่องนั้นผมว่าไว้ให้นายบอก...'

'หุหนวกรีง!' เสียงตวาดดังเรียกสายตาทูคนในบริเวณนั้นให้หันมามอง 'ฉันถามว่าคุณพ่อพาใครมาด้วย'

รอยยิ้มบนใบหน้าของเทียนคงเลือนหายไป แต่เขายังคงแสดงท่าทางนอบน้อมให้เด็กหนุ่มที่จ้องหน้าเขาด้วยความโกรธ เร่งรัดจะเอาคำตอบที่ต้องการ

ยังไม่ทันที่เขาจะได้พูดอะไร 'นายใหญ่' ที่ทุกคนรอก็มาถึง ชาคริตรีบวิ่งเข้าไปรับ แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักไปเมื่อเห็นเด็กชายวัยสิบขวบที่เดินตามนายใหญ่เข้ามา

‘ว่าไงไอ้หนู’

ชาคริตภูมิใจนึกว่าพ่อบุญธรรมอาจร้ายใส่ทุกคน แต่จะใจดีกับเขาที่สุด นั่นคือความจริง ที่ทำให้เขารู้สึกเป็นคนสำคัญคงเพราะเขาเป็นเด็กคนเดียวในบ้าน แต่ตอนนี้อาจไม่ใช่

‘สวัสดิ์ครับคุณพ่อ’ ชาคริตเน้นย้ำคำว่า ‘คุณพ่อ’ เพราะอยากแสดงความเป็นเจ้าของในตัวนายใหญ่ของบ้าน นั่นคือสิ่งที่เขาภูมิใจเสมอมา เขาคือลูกบุญธรรมของนายใหญ่ตระกูลรีฟส์ เขาเป็นคนเดียวที่ผู้ทรงอำนาจคนนี้ยอมให้เรียกพ่อ ‘ผมไม่ทราบมาก่อนเลยว่าคุณพ่อจะกลับมาวันนี้ ไม่ถึงผมคงจะรอต้อนรับ ว่าแต่คุณพ่อพาใครมาด้วยครับ’

‘นี่คือเควิน’ นิคบอกพลางโอบไหล่เด็กคนนั้น สีหน้ามีรอยยิ้มภูมิใจ ซึ่งเป็นแววตาที่ชาคริตรวมถึงคนในคฤหาสน์ไม่ได้เห็นบ่อยนัก ‘เขาเป็นลูกชายคนเดียวของฉัน นับจากวันนี้เควินคือนายน้อยของตระกูลรีฟส์ ทุกคนในบ้านจงให้เกิดรัติกชายของฉันอย่างที่เคยให้ฉัน’

คำพูดนั้นแม้จะบอกทุกคนในบ้าน แต่ชาคริตกลับรู้สึกว่าตัวเองถูกตบหน้าอย่างแรงจนเหมือนหูอื้อไปชั่วขณะ ทั้งที่มองเห็นว่านิคพูดอะไรต่อจากนั้นอีกมากมาย แต่เขากลับไม่ได้ยิน ร่างกายเหมือนเบาหวิว หัวใจวูบคล้ายถูกผลัดตกจากที่สูง

‘ชาคริต ได้ยินที่ฉันบอกมั๊ย’

‘เอ่อ...เมื่อกี้คุณพ่อว่าอะไรนะครับ’

‘ฉันบอกว่าฝากให้ช่วยสอนอะไรๆ ให้เควินด้วย ฉันมีลูกชายสองคน ลูกชายคนโตเก่งแล้ว ก็อยากให้คุณเล็กได้เดินตามรอยพี่ชายบ้าง เอ็นดูน้องมันหน่อยก็แล้วกัน’

‘ครับ ผมจะเป็นพี่ชายที่ดี ยินดีต้อนรับนะเควิน’

‘ขอบคุณครับ...พี่’

“พี่ ชาคิริต”

เสียงเรียกที่ตั้งอยู่ข้างตัวดึงชาคิริตออกจากภวังค์ จึงเพิ่งรู้ว่าตัวเองตั้งแต่วินาทีนั้นมาบรรลุตกลง เขาก็เอาแต่เงยไป เพราะมัวแต่คิดถึงเรื่องอดีต

“หน้าผมมีอะไรติดอยู่หรือ ถึงได้เอาแต่จ้อง”

“เปล่า ฉันมีเรื่องต้องคิดนิดหน่อย เมื่อกี้นายว่าจะไรนะ”

“พักพ่อนั่งนะ อย่าโหมงานให้หนักนัก ผมถามว่าพี่กลับจากตู๋ไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อวาน มาถึงคุณพ่อก็เรียกฉันไปพบทันที ไปถึงเห็นท่านกำลังอาละวาดใหญ่ เทียนคงบอกว่าท่านหงุดหงิดมาหลายวันแล้ว คงเพราะฉันไม่อยู่ มีแต่คนทำงานไม่ได้ตั้งใจ...เอ่อ ขอโทษ พี่ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายรู้สึกไม่ดี พี่แค่จะบอกว่าคุณควรเข้าหาคุณพ่อนั่ง”

“ก็ดีแล้วที่ครับที่พี่กลับมา” เควินไม่ได้ประชด “มีพ่อยู่ ผู้ชายคนนั้นจะได้ไม่ต้องพาดหัวพาดหางใส่ใคร โดยเฉพาะกับผม”

นานเท่าไรแล้วที่ชาคิริตไม่เคยได้ยินเควินเรียกผู้ชายที่เขาภูมิใจว่า ‘พ่อ’ ถ้าไม่เรียก ‘นิค’ หัวนๆ ก็จะใช้คำเรียกอื่นแทน คำเรียกทำนองดูถูกรังเกียจ ไม่ให้ความเคารพยำเกรง ทั้งที่ความเป็นจริงตัวเควินเองต่างหากที่เกรงกลัวและรู้ซึ้งถึงอำนาจของนิคมากกว่าคนอื่น

“โกรธอะไรคุณพ่อ ทะเลาะกันอีกแล้วใช่ไหม” ไม่น่าถาม เพราะสองพ่อลูกคู่นี้เจอหน้ากันที่ไรไม่เคยพูดกันดีๆ ลักครั้ง ในสายตาของชาคิริต คนที่ทำให้ลูกคงเป็นน้องชายคนนี้ เพราะอย่างไรเขาก็ยังเชื่อว่าคนเป็นเด็กไม่ควรแข็งกร้าวใส่ผู้ใหญ่ โดยเฉพาะกับคนที่ตนเป็นบิดา “นายก็ยิ่งเหมือนเดิมไม่เคยเห็นค่าสิ่งที่ตัวเองมี”

ชาคิริตรู้เรื่องความบาดหมางของสองพ่อลูกตระกูลรีฟส์ไม่น้อย แต่ไม่รู้ว่ามีสาเหตุหลักจริงๆ คืออะไร รู้แค่ว่าตอนเควินอายุสิบห้า แม่ของเขาที่นอนป่วยเป็นเจ้าหญิงนิทราจากไป หลังงานศพไม่นาน เควินหนีออกจากบ้าน หายไปพักใหญ่ กลับมาอีกที่สถานการณ่ระหว่างพ่อลูกที่เลวร้าย

เป็นทุนเดิมอยู่แล้วยิ่งร้ายไปกันใหญ่ นิคยั้งหนักมือกับเควินมากขึ้น เควินเองก็ไม่เคยกลับไปเรียกนิคว่าพ่ออีกเลย

“นายไม่รู้จักจริงๆ หรือเควินว่าตัวนายโชคดีแค่ไหนที่ได้เกิดเป็นลูกคุณพ่อ” นั่นคือสิ่งที่ซาคริตพยายามบอกน้องชายเสมอเมื่อมีโอกาส “นายมีหลายสิ่งที่คุณทั้งโลกต้องอิจฉา”

“ถ้าเลือกได้ ผมก็อยากเป็นคนโชคร้ายอย่างพี่มากกว่า” เควินแย้งอย่างไม่อ้อมค้อม “พี่ชอบพูดว่าผมโชคดี แต่พี่ไม่เคยรู้หรือว่าผมต้องสูญเสียอะไรไปบ้างกับการต้องเป็นลูกชายของผู้ชายคนนั้น”

“แล้วอะไรละที่นายสูญเสีย บอกมาสิ ฉันจะได้รู้ ทุกวันนี้ฉันเห็นแค่สิ่งที่คุณพ่อพยายามสร้างให้นาย แต่นายกลับทำท่าเหมือนรังเกียจมัน นายคิดอะไรอยู่ นายแค้นอะไรคุณพ่อ ถ้าเกลียดท่านขนาดนั้น นายกลับมาทำไม อุตส่าห์หนีไปได้แล้ว นายกลับมาอีกทำไม วันนั้นนายเดินตามคุณพ่อกลับมาบ้าน ท่านไม่ได้มัดมือนาย ไม่ได้ล่ามโซ่ นาย ไม่ได้ขังนายเลยนะเควิน”

หลังคำถามนั้นบรรยากาศในรถเงียบไปครู่ใหญ่ ซาคริตยังคงรอฟังแต่ไม่มีคำตอบใดๆ กลับคืนมา

“ว่าไงเควิน มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ระหว่างนายกับคุณพ่อ”

เควินรู้ว่าปฏิกิริยาที่จะพูดถึงความเลวที่นิคทำ โดยเฉพาะกับซาคริตซึ่งเกิดทุนผู้ชายคนนั้นยิ่งกว่าอะไร ซาคริตมองเห็นนิคเป็นพระเจ้า เป็นความโชคดีที่ได้เป็นลูกชายสืบสายเลือดของ ‘นิค รีฟส์’ มหาเศรษฐีเรื่องอำนาจที่ใครๆ ก็อยากเป็นทายาท ยกเว้นก็แต่ลูกชายคนเดียวที่เกลียดทุกอย่างที่อยู่ในตัวผู้ชายคนนั้น รวมถึงเกลียดตัวเอง เพราะเลือดครึ่งหนึ่งในตัวเขาดันเป็นของผู้ชายคนนั้นด้วย

ทั้งที่อยากตายให้พ้นผู้ชายอย่างนิค แต่เพราะเขายังมีหนี้ที่ต้องชดใช้หนี้ที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ แต่สุดท้ายความจริงก็ยังคงไม่เปลี่ยน เขายังคงเป็นคนที่พักชีวิตทุกคนในครอบครัวไปจากเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นฝ่ายยื่นมือให้เขา

‘อะ หนูให้ สตรอว์เบอร์รี่สมูทตี้ อร่อยนะคะ กินลิสะ ถ้าไม่พอเอาใหม่ได้นะ หนูจะให้พีชรินทร์ซื้อให้ ว่าแต่พี่มารอใครหรือคะ หนูเห็นพี่มานั่งอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อเช้า หรือว่าพี่พักที่นี่คะ’

เขายังจำรอยยิ้มและน้ำใจที่เธอมอบให้ได้ เช่นเดียวกับที่จำเสียงกรี๊ดร้องอย่างเจ็บปวดของเธอตอนที่เห็นภาพครอบครัวถูกฆ่าได้ไม่เคยลืม แม้เวลาจะผ่านมานาน แต่ภาพเหล่านั้นยังคงชัดเจนเหมือนเรื่องเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อตอนดึกวันวาน...วันที่ฝนตกหนัก วันที่ผู้คนเฉลิมฉลองเนื่องในวันคริสต์มาส แต่เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกำลังกรี๊ดร้องด้วยความหวาดกลัว

‘อย่างนะ พี่ชาย อย่างนะคะ อย่าทำพ่อแม่เบลล์ อย่าทำพีชรินทร์นะ... เบลล์ขอ’

คำอ้อนวอนนั้นมาพร้อมกับมือเล็กๆ ที่เคยยื่นความอบอุ่นให้ยกขึ้นประนม ดวงตาลอหยาดน้ำตาจับจ้องมองเขาไม่วาง ริมฝีปากบางสั่นริกด้วยความกลัว เขาอยากหยุดทุกอย่างไว้ อยากทำตามอย่างที่เด็กหญิงต้องการ ทว่าเขารู้สึกว่าตัวเองไม่ได้

‘กรี๊ดดด’

เสียงกรี๊ดร้องจากอดีตยังคงแวกแวกกับความรู้สึกผิด แม้เขาจะมองออกไปนอกตัวรถ เห็นแสงสีตามถนนท้องถนนรวมถึงผู้คนของเมืองที่ไม่เคยหลับไหล แต่ภาพที่สะท้อนในหัวเขากลับยังคงเป็นอดีตที่เจ็บปวดเศร้าสลด

“เควิน นายฟังอยู่มั๊ย”

เจ้าของชื่อยังคงไม่ตอบรับคำเรียก เพราะรู้สึกเบื่อหน่ายกับคำเหน็บแนมของพี่ชาย บ่งบอกชัดเจนว่าถ้าจะคุยเรื่องนี้เขาจะไม่คุยด้วย ถึงตอนนี้ซาคริตจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนเรื่อง

“หลังเสร็จงานที่ฮ่องกง นายจะกลับเมืองไทยกับฉันมั๊ย ฉันว่าจะเชิญคุณหนูหยางไปเป็นแขก”

คำถามที่ดูจะมีความสำคัญถึงเควินกลับมาสู่การสนทนาได้แล้ว แล้ว

คุณหนูหยางที่เอ่ยถึงเควินก็รู้จัก ชายหนุ่มรู้ว่าพี่ชายบุญธรรมของเขาน่าจะชอบพอผู้หญิงคนนี้ ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะ ‘เหมยฮั่ว หยาง’ เป็นคนสวยมั่นใจ ทำงานเก่ง เธอเกิดในครอบครัวเศรษฐีฮ่องกง พ่อของเหมยฮั่วเป็นเพื่อนสนิทของนิค แล้วนั่นก็ดูจะเป็นเหตุผลให้ซาคริตซึ่งรับผิดชอบงานที่มาก้าและฮ่องกงได้สนิทสนมกับเหมยฮั่ว

“ฉันว่าจะแวะไปเซอร์ไพรส์วันเกิดแม่ที่เมืองไทย แล้วแม่คงดีใจถ้าได้เจอนาย”

บทสนทนาดูจะน่าเบื่ออีกครั้งสำหรับเควิน เขาเบือนหน้าออกไปนอกรถเหมือนเดิม

“งานนี้คุณพ่อไม่ได้ไปด้วยหรอกนะ ท่านติดนัดคุยธุรกิจสำคัญ ไม่มีเวลามากวนใจนายหรอก” ซาคริตคิดว่านั่นเป็นเหตุผลให้เควินปฏิเสธ “ไว้ฉันจะบอกคุณพ่อให้ ถ้าฉันขอ ท่านคงอนุญาตไม่ยาก” ดูเหมือนซาคริตจะยังไม่ละความพยายาม หาเหตุผลมาอ้าง “นะ กลับพร้อมกัน ฉันจะให้คุณแม่จัดปาร์ตี้ต้อนรับนาย”

“ไม่จำเป็นหรอก” เควินพูดทิ้งที่สายตายังจับที่แสงไฟริมทาง “ผมไม่ชอบเป็นตุ๊กตามังกรใช้ระดับบาร์มีให้ใคร”

“นายหมายความว่ายังไง”

น้ำเสียงถามห้วนขึ้นอย่างตกใจเรียกสายตาเควินให้หันมาสบตา

“คนที่ตั้งใจพาไปเซอร์ไพรส์ในงานวันเกิดแม่พี่คือนิค ไม่ใช่ผม” คำพูดตรงๆ แบบไม่รักษาน้ำใจใครคืออีกหนึ่งตัวตนของเควิน “ผมไม่ใช่ตัวแถมของใคร”

ซาคริตหนึ่งไปหลังคำพูดตรงๆ นั้น ที่แรกเขาคิดจะแย้ง แต่สุดท้ายก็เลือกเบือนหน้าออกไปนอกตัวรถ เพราะคิดว่าพูดไปก็เท่านั้น จบเรื่องแค่นี้ดีที่สุดแล้ว แต่เหมือนความอยากรู้ของเขายังไม่จบ ชายหนุ่มบอกตัวเองว่าสักวันจะต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างพ่อลูกตระกูลริฟส์ อะไรทำให้คนอย่างเควินยอมให้พ่อบงการ ต้องมีบางอย่างที่ไม่ใช่ความกลัว เพราะ

คนอย่างเควินไม่กลัวตาย

ใครคือหัวใจดวงใหม่ของนายกันเควิน ใครที่นายยกให้มาแทนที่คุณ
'เปรมิกา'

แล้วใครคนนั้นสินะ ที่ทำให้นายต้องทำตามคำสั่งคุณพ่อทุกอย่าง
ฉันจะต้องรู้ให้ได้ว่าคนคนนั้นเป็นใคร

ณ บ้านริมน้ำ

ด้วยความที่เป็นเด็กขยัน ชลิตาพยายามช่วยงานทุกอย่างในบ้าน ช่วยดูแลจุนเจ็ยก่อนและหลังเลิกเรียน วันหยุดก็ช่วยแม่บ้านที่จ้างมาแบบไปกลับ เก็บกวาดทำความสะอาดทั้งที่ไม่ใช่หน้าที่ นั่นทำให้เธอเป็นที่เอ็นดูของทุกคน โดยเฉพาะพิมพ์พรและจุนเจ็ย นับวันพวกเขายิ่งรู้สึกรักและเมตตา

พิมพ์พรทำอาหารให้เด็กสาวไปกินที่โรงเรียนทุกวัน ช่วงที่ฝนตกก็จะออกไปรับหรือไม้ก็ให้แม่บ้านไปแทน ถ้าสภาพอากาศแยก็รอนฝนหยุด ทุกอย่างดีขึ้น ระยะเวลาหลังชลิตาแก้ปัญหาโดยการใส่ที่อุดหูหรือไม้กั้นหูฟัง เสียงเพลงทำให้ความเครียดความกลัวน้อยลงบ้าง แต่ก็ไม่หาย

ถึงกระนั้นทุกคนก็มองอย่างเข้าใจ ไม่เคยทำให้เด็กสาวรู้สึกไม่ดีเลยสักครั้ง นั่นทำให้ความสดใสของเธอกลับมา ยกเว้นช่วงใกล้วันเกิดของเธอเท่านั้นที่ชลิตาจะเก็บตัวอยู่แต่ในห้อง หยิบล็อกเกตรูปครอบครัวขึ้นมาดู พิมพ์พรและจุนเจ็ยแก้ปัญหาโดยการอยู่ใกล้ๆ ไม่พูดถึงวันเกิด ไม่ว่าจะของใครก็ตามในบ้าน เพราะใส่ใจความรู้สึกของเด็กสาว นั่นคือสิ่งที่ครอบครัวนี้

ถือปฏิบัติตั้งแต่รับชลิตามาอยู่ร่วมบ้าน

“อยู่ที่นี่เอง” พิมพ์พรไพล่หน้าเข้ามาในห้องเก็บของที่ชลิตากำลังช่วยแม่บ้านทำความสะอาดอย่างเคย แต่วันนี้มีสิ่งที่แตกต่างออกไปคือ เด็กสาวไม่ได้ถือไม้ชนไก่หรือผ้าปิดฝุ่นอย่างที่เคยทำ เพราะเธอกำลังก้มหน้าดูอัลบั้มรูปเล่มหนึ่งอยู่ “วันนี้เบลล์อยากกินอะไรจ๊ะ”

“ป่าพิมพ์” ดูเหมือนเธอจะไม่ทันฟังคำถามเพราะมีสิ่งที่อยากจู้ “นี่รูปใครคะ”

รูปที่เอ่ยถึงเป็นรูปถ่ายของผู้หญิงคนหนึ่งสวมผ้ากันเปื้อน ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ร้านเบเกอรี่ที่เต็มไปด้วยขนมเค้กและคุกกี้ เธอมีเรือนผมยาวสีนิล เช่นเดียวกับสีดวงตา ดวงตาเธอทอประกายสดใสเช่นเดียวกับรอยยิ้มน้อยๆ ที่ปรากฏ ทำให้ยิ่งชวนมอง

“เธอสวยมากๆ เลย”

“อ้อ...คุณแปมิกาล่ะ” พิมพ์พรยิ้มให้หลังจากเดินเข้ามาดูรูปใกล้ๆ “ตัวจริงสวยกว่าในรูปอีกนะ เธอสวยจนใครเห็นก็ต้องหลงรัก แม้แต่คนที่ไม่เคยคิดว่าจะตกหลุมรักใครยังหลงรักเธอ แล้วก็รักมากกว่าที่เคยรักผู้หญิงคนไหนในชีวิต”

“เบลล์ไม่สงสัยเลยคะ เธอดูสวย ดูสง่า ดูใจดี แค่มองก็ยิ่งรู้สึกสดใส”

“เหมือนหนูเงือก แค่มองก็สดใส”

คำพูดนั้นของผู้มาช่วยทำให้คนถูกชมยิ้มเขินแล้วพูดซ้ำๆ “ป่าพิมพ์พูดชมตรงๆ แบบนี้ทำเอาเบลล์ไปไม่ถูกเลยคะ”

คนฟังหัวเราะน้อยๆ กับอาการเขินของสาวน้อย “ไม่ใช่คำพูดป่าหรงกนะ เป็นคำพูดของนายน้อยนะ”

“นายน้อย? นายน้อยเคยเห็นรูปเบลล์ด้วยหรือคะ”

อาการจ้องตาแป้วทำให้พิมพ์พรเพิ่งรู้ว่าหลุดพูดอะไรบางอย่างไปแล้วอะไรบางอย่างที่ตัวก็จะทำให้เธอต้องตอบคำถามสาวน้อยอีกมากมาย

“เห็นตอนไหนคะ ป่าพิมพ์ส่งรูปเบลล์ให้นายน้อยหรือคะ ส่งทาง

ไหน”

“ไม่ใช่หรอกจ้ะ ไม่ได้ส่งทางไหน ก็รูปเก่าๆ ที่ป่าไปเยี่ยมหนูที่บ้าน
อุปถัมภ์ไง บังเอิญนายน้อยเคยเห็นนะ”

“นั่นหรือคะ” ชลิตาผิดหวังนิดๆ “แล้วนายน้อยว่าไงบ้างคะ”

“ก็ว่าแค่นั้นแหละจ้ะ เพราะนายน้อยแค่มาเห็นโดยบังเอิญ”

คำแก้ตัวดูไม่ค่อยแนบเนียนนัก เพราะความจริงคือทุกครั้งที่มาเมือง
ไทย พิมพ์พรและจุ่นเจ็ยจะถูกขอร้องให้ไปที่บ้านอุปถัมภ์เพื่อเยี่ยมเด็ก
ผู้หญิงคนนั้น นำของไปให้ ให้ถามสารทุกข์สุกดิบ ถ่ายรูปเธอ พวกเขาไม่รู้ว่า
เด็กคนนี้เป็นใคร สำคัญอะไรกับนายน้อย เพราะพวกเขาไม่มีสิทธิ์ถาม
รับรู้แค่สิ่งที่นายน้อยบอก พวกเขาจึงคิดไปเองว่าเธออาจเป็นคนรู้จักเมื่อครั้ง
นายน้อยอยู่เมืองไทย และนายน้อยคงมีเหตุผลบางอย่างที่ต้องปกปิด
เรื่องนี้กับคนอื่นรวมถึงตัวชลิตาเอง เหตุผลที่แม่สองสามีภรรยาจะสงสัย
แต่คงไม่กล้าเอ่ยถามหรือตามสืบ

คำสั่งสุดท้ายที่พวกเขาได้รับก่อนจะกลับมาไทยอย่างถาวรคือ ‘รับ
ชลิตามาอยู่ด้วย ดูแลเธอให้ดีที่สุด’ แล้วนั่นคือสิ่งที่พิมพ์พรและจุ่นเจ็ยทำ
คราแรกนั้นอาจเป็นเพราะคำสั่งนายน้อย แต่เวลานี้พวกเขาทำเพราะความ
รู้สึกรักและผูกพัน

“แล้วคุณเปมิกาเป็นอะไรกับนายน้อยคะ เป็นแฟนหรือคะ”

คำถามอย่างซื่อๆ ทำเอาผู้มากวัยกว่าทำตาโต “แฟนที่ไหนกันลูก คุณ
เปมิกานะเป็นคุณแม่ของนายน้อย นี่เป็นรูปที่ถ่ายไว้ตั้งแต่ตอนคุณเปมิกา
ยังสาว”

“มิน่าละ ถึงว่ารูปดูเก่าๆ” ชลิตายิ้มแก้อ๋อๆ แล้วถามต่อ “นี่ก็แสดงว่า
นายน้อยมีคุณแม่เป็นคนไทย คงเป็นลูกครึ่งสินะคะ”

“ท่านเป็นลูกเสี่ยวจ้ะ แต่ได้ไทยมาเยอะ เพราะคุณพ่อท่านเป็น
ลูกเสี่ยวไทย จีน อเมริกัน ส่วนคุณแม่เปมิกาเป็นคนไทยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย
ละ เมื่อก่อนนายน้อยก็เคยอยู่เมืองไทย คุณพ่อท่านก็ด้วย แต่ทั้งคู่ไปได้

ที่ต่างประเทศ”

“เป็นลูกครึ่ง ลูกเสียว ึ่งนายน้อยก็ต้องหน้าตาดีมากแน่เลยคะ”

พิมพ์พรพยักหน้า “ท่านหน้าตาคมเข้ม ผิวขาว แต่ไม่ได้ดูเป็นคน
ลำอาจหรือกนะ สีส้มและสีดวงตาดำสนิทเหมือนคุณแม่ท่าน”

“ตอนเป็นหนุ่มคงป๊อปมากแน่เลยคะ”

“เป็นหนุ่ม? เบลล์คิดว่านายน้อยอายุเท่าไรกันจ๊ะ ถึงใช้คำว่าตอน
เป็นหนุ่ม” ผู้มากวัยกว่าถามขึ้นๆ

“เบลล์คิดว่านายน้อยน่าจะอายุราวๆ สี่สิบห้าสิบลิบ...ไม่ใช่หรอคะ”

คำพูดนั้นทำให้พิมพ์พรขำ “ตอนนี้ท่านก็ยังหนุ่ม ท่านน่าจะแก่กว่าหนู
เจ็ดแปดปีได้มั้งจ๊ะ”

“เจ็ดแปดปี? เบลล์อายุสิบลิบหก นายน้อยก็ต้องราวๆ ยี่สิบสาม
ยี่สิบสี่?” เมื่อพิมพ์พรพยักหน้า เด็กสาวก็ทำตาโต “แล้วตอนนี้คุณเปมิกา
อยู่กับนายน้อยที่ต่างประเทศหรอคะ”

“เปล่าหรอจ๊ะ เธอเสียไปนานแล้วละ ตอนที่เธอเสียนายน้อยอายุแค่
สิบห้าปีเอง เธอโดนรถชนจนเป็นเจ้าของนิทราอยู่นาน เห็นว่าเพราะปกป้อง
นายน้อย ตอนที่คุณเปมิกาเสีย นายน้อยเสียใจมาก รู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว
เพราะนายน้อยเข้ากับนายท่านไม่ค่อยได้ เหมือนพูดกันคนละเรื่องคนละ
ภาษา ป้าเห็นนายน้อยนั่งเศร้าคนเดียวอยู่บ่อยๆ ท่านคงคิดถึงคุณแม่มาก”

“นายน้อยคงโทษตัวเองที่แม่ต้องเจ็บ ต้องตายก็เพราะปกป้องตัวเอง”
ชลิตาไม่เข้าใจว่าทำไมเธอจึงรู้สึกเศร้ากับเรื่องที่ได้ยินถึงขนาดนี้ หรือเพราะ
มันทำให้เธอนึกถึงตัวเอง นี้อาจเป็นความรู้สึกที่จิตใจรับรู้ แต่เธอจำไม่ได้
“ในวันที่เบลล์ตื่นขึ้นมาที่โรงพยาบาล คนแปลกหน้าบอกเบลล์ว่าบ้านเบลล์
ถูกไฟไหม้ ทุกคนในครอบครัวตายหมด มีคนปลอบใจเบลล์ว่า พวกเขาอาจ
ตายเพราะปกป้องเบลล์ เบลล์ควรเข้มแข็ง อยู่ต่อไปให้ได้เพื่อพวกเขา เบลล์
ก็อยากทำอย่างนั้น แต่ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้เบลล์ก็เจ็บ...เจ็บในนี้ เจ็บที่
ทำไมเบลล์ไม่ตายไปพร้อมทุกคน”

‘ในนี้’ ที่เด็กสาวเอ่ยถึง คือหัวใจที่เธอชี้

“นายน้อยของป่าพิมพ์ก็คงรู้สึกเหมือนเบลล์ตอนนี้ใช่มั้ยคะ”

พิมพ์พรเข้ามาช่วยปลดอบ เช็ดน้ำตาให้ “ป่าก็คิดอย่างนั้น แต่สุดท้าย นายน้อยก็คิดได้ว่า ถ้าวันนั้นคุณเปมิกาช่วยนายน้อยไม่ได้ คนที่จะต้อง เสียใจจนเป็นคุณเปมิกา หนูเข้าใจที่ป่าจะบอكمั้ยลูก เบลล์”

“ค่ะ” หญิงสาวสะอื้นแรงขึ้น “เบลล์จะอยู่ให้ได้ เบลล์จะเข้มแข็ง เบลล์ จะอยู่อย่างมีความสุข เพราะการอยู่รอดของเบลล์ในวันนั้นทำให้คนที่รัก เบลล์จากไปอย่างหมดหวัง พวกเขาตายตาหลับที่ได้รู้ว่าเบลล์ปลอดภัย”

ทั้งที่บอกว่าเข้มแข็งแต่น้ำตาเจ้ากรรมกลับยิ่งไหล พิมพ์พรเอื้อม มือเช็ดน้ำตาให้แล้วดึงเข้ามากอด หวังให้ความอบอุ่นความหวังโยที่ส่งไป ทำให้เด็กสาวสบายใจ

แล้วก็ได้ผล เวลานี้ชิลิตาไม่ได้รู้สึกว่าจะอยู่อย่างเดียวตายอีกแล้ว วันนั้น เธอมีพิมพ์พรและจุ่นเจ็ยที่ให้ความรัก และยังมีนายน้อยที่เมตตาสงเสีย ให้ชีวิตใหม่ นายน้อยที่เธออยากรู้จักทำนุให้มากขึ้น ถ้าเป็นไปได้ก็อยากเจอ ทำนุสักครั้ง

ถึงจะปฏิเสธไปแล้ว สุดท้ายเควินก็ยังคงมาร่วมงานวันเกิด มารดาของชาคริต เพราะหลังจากจบงานในฮ่องกง ก่อนที่จะได้กลับ มีคำสั่ง จากนิกให้เขาทำหน้าที่เป็นคนส่งของขวัญไปให้ ‘พัชรินทร์’ ผู้หญิงที่พยายาม จะประกาศต่อใครทั้งโลกว่าหล่อนเคยเป็นผู้หญิงของผู้นำเดอะวันกรุ๊ป คน ที่นิกเคยหลงใหลขนาดยอมรับลูกของหล่อนเป็นลูกบุญธรรม

พัชรินทร์เชื่ออย่างสนิทใจว่านิกเมตตาชาคริตมากเสียยิ่งกว่าลูกชาย แท้ๆ เพราะการที่นิกสั่งให้เควินมาร่วมงานวันเกิดหล่อนเป็นสิ่งยืนยัน รอย ยิ้มของความสุขยังคงระบายนอยู่บนใบหน้าเจ้าของวันเกิดที่เพิ่งกลับถึงบ้าน หลังปาร์ตี้จบลง

“ดูแม้มีความสุขมากนะครับ” ชาคริตเอ่ยกับมารดาที่แม่จะย่างเข้าสู่

วัยกลางคนแล้ว แต่ก็ยังดูแลตัวเอง เป็นคุณแม่แย่งสาวและสวยสง่าสมวัย ทั้งยังดูแข็งแรง จนบางครั้งบางคนคิดว่าเป็นพี่สาวหรือน้ำสาวมากกว่าแม่กับลูก “ผมดีใจที่เห็นแม่มีความสุข และคุณพ่อก็คงดีใจถ้ารู้ว่าสร้อยที่คุณพ่อให้ แม่ชอบมาก”

ซาคริตมองสร้อยมรกตล้อมเพชรที่คอของมารดา คนที่สวมสร้อยเส้นนี้ให้มารดาของเขาก็คือเควิน น้องชายบุญธรรมของเขาร่วมงานพร้อมของขวัญ ทำตามทุกคำสั่งของนิค นั่นคือสวมสร้อยเส้นนี้ให้เจ้าของงานวันเกิด พร้อมกับคำอวยพร และดูเหมือนเควินจะถ่ายทอดมันอย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง

“ฉันชอบสร้อยที่นิคให้ก็จริง แต่ที่ฉันดีใจเพราะของขวัญอีกชิ้นมากกว่า”

ซาคริตขมวดคิ้ว สบต้ายิ้มๆ ของมารดาแล้วก็นึกได้ “เควิน?”

“ใช่ ฉันดีใจที่เควินมาร่วมงาน เป็นตัวแทนนิคเอาของขวัญมาให้ฉัน ถ้าสร้อยเส้นนี้แก่เป็นคนถือมา ฉันคงไม่ดีใจขนาดนี้ ไม่นึกเลยว่าแค่โทรศัพท์ทักริงเดียวจะทำให้ฉันได้สิ่งที่ต้องการ นิคดูให้ความสำคัญแก่เกมกานะซาคริต ไม่เสียแรงจริงๆ ที่แม่ฝากทุกอย่างไว้กับแก ลูกแม่คนนี้ไม่เคยทำให้ผิดหวัง”

“ผมว่าแม่ไม่น่าทำอย่างนี้เลยนะครับ” ซาคริตรู้ว่ามารดาคิดอะไรอยู่ เขาไม่ค่อยเห็นด้วยกับวิธีการนั้น “การที่แม่ทำแบบนี้ยิ่งจะทำให้เควินเกลียดคุณพ่อมากขึ้น และนั่นก็จะทำให้คุณพ่อหงุดหงิด”

“หึ ฉันว่าก็คงไม่ทำให้เควินเกลียดนิคไปมากกว่าเดิมหรอก หรือจะพูดให้ถูกต้องบอกว่า เควินคงไม่เกลียดใครมากไปกว่านิคแล้วละ” พัชรินทร์ดูจะไม่ได้ใส่ใจ เพราะหล่อนได้สิ่งที่ต้องการแล้ว “นิคสัญญากับฉันว่า จะมา ในเมื่อมาไม่ได้ก็ต้องรับผิดชอบ จะให้ฉันเสียหน้าไม่ได้ ขึ้นมาให้เควินมาแทน คนก็เอาฉันไปนินทาว่าหมดบารมีในเดอะวันกรุ๊ป โดยเฉพาะกับพวกญาติๆ ที่เคยว่าฉัน หาวว่าฉันท้องไม่มีพ่อ หาวว่าฉันเป็นคนโกหก

ปานนี้พวกนั้นก็คงกลับมาเชื่อเหมือนเดิมแล้วว่าแกเป็นลูกของนิคจริงๆ ไม่ใช่ฉันแค้นมั้ง”

“แต่แม่ก็รู้ว่าไม่ใช่ ผมไม่ใช่ลูกคุณพ่อ” ซาคริตดูสะเทือนใจในสิ่งที่พูด และรู้สึกเจ็บปวดทุกครั้งที่นึกถึงเรื่องนี้

พัชรินทร์เองก็คงรู้สึกได้จึงเปลี่ยนเรื่องคุย “แม่ดีใจนะที่เห็นแกดูสนิทกับคุณหนูหยาง”

ชื่อที่มารดาเอ่ยถึงทำให้ซาคริตมีท่าทีเปลี่ยนไป อมยิ้มเล็กน้อย แต่เมื่อเห็นแววตาของมารดาก็รีบปรับสีหน้าใหม่

“ไม่ครับ คุณหนูหยางมาเป็นตัวแทนเจ้าสัวหยาง ผมก็แค่เข้าไปดูแลเธอตามหน้าที่”

มารดาอึ้งอย่างรู้ทันลูกชาย “แกจะทำอะไรเกินหน้าที่บ้างก็ได้นะ ผู้หญิงอย่างคุณหนูหยางใช้ว่าจะหาได้ง่ายๆ แล้วอีกอย่างนิกก็อยากดองกับเจ้าสัวอยู่แล้ว ถ้าแกทำให้คุณหนูหยางประทับใจได้ นิคคงดีใจ”

“แม่รู้ได้ยังไงครับว่าคุณพ่อคิดอย่างนั้น”

“ทำไมฉันจะไม่รู้สิ่งที่ผู้ชายคนนั้นคิด ถ้าแกอยากให้พ่อแกร็ก ทำอย่างที่คุณบอกก็พอ” พัชรินทร์บอกอย่างมั่นใจ ซาคริตไม่พูดอะไรก็จริง แต่มารดาก็ได้คำตอบที่ต้องการแล้ว จึงเปลี่ยนเรื่องอีกครั้ง “ว่าแต่แกกับเควินจะกลับเมื่อไหร่”

“ผมกลับพรุ่งนี้เลย ต้องรีบไปช่วยงานคุณพ่อ ส่วนเควินคงไปไหว้คุณเปมิกาก่อน ดูท่าแล้วคงอยู่เมืองไทยต่ออีกสักพัก”

“ข้อแลกเปลี่ยนที่ให้มันมางานวันเกิดฉันสินะ แล้วตอนนี้มันพักอยู่ที่ไหน” พัชรินทร์และซาคริตพยายามชวนให้เควินพักที่บ้านนี้ด้วยทุกครั้งที่มาไทย แต่ไม่เคยสำเร็จ

“ผมไม่ทราบ คงเป็นโรงแรมที่ไหนสักที่ ใกล้เคียง กับสุสานริมน้ำละมั้งครับ”

“งั้นเหวอ” พัชรินทร์ครุ่นคิดบางอย่าง ในขณะที่ลูกชายขอตัวกลับ

ห้อง หล่อนเองก็เช่นกัน

หลังกลับเข้าห้องหล่อนต่อสายถึงใครบางคนที่คุ้นเคย
“ฉันเอง ฉันมีเรื่องจะขอให้พี่ช่วยหน่อย”

แสงแดดยามเช้าทอผ่านร่มไม้ใหญ่ลงกระทบร่างชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดกางเกงยีน สวมแจ็กเก็ตหนังสีดำ ซึ่งยืนอยู่หน้าป้ายหลุมศพที่เขาเพิ่งวางช่อดอกลิลีสีขาวลง ใบหน้าของเขาดูคล้ายกับคนในรูปถ่ายบนป้ายหิน โดยเฉพาะสีผมและดวงตา

“ผมมาเยี่ยมครับแม่” ดวงตาคมจับจ้องรูปถ่ายที่มีป้ายชื่อกำกับว่า ‘เปมิกา ธาดาโสภณ’ “ขอโทษที่ช่วงนี้หายไปนานเลย”

ไกลออกไปเกือบร้อยเมตร มีบอร์ดการ์ดในชุดสุทไธสนีกระจ่ายตัวอยู่รอบๆ เช่นทุกครั้ง ไม่ว่าจะไปที่ไหน ข้างกายชายหนุ่มก็ต้องมีคนติดตามทุกอย่างเริ่มขึ้นเมื่อราวสิบกว่าปีก่อน ตอนที่เควินยังเป็นเด็กชายวัยสิบขวบ ที่อาศัยอยู่กับแม่ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อของเขาเป็นใคร กระทั่งเกิดเรื่องชีวิตเขาก็เปลี่ยนไปตลอดกาล

อดีต...

‘ซาลาเปาไส้หมูแดงได้แล้วค่ะ’

เสียงใสๆ ของพนักงานร้านสะดวกซื้อร่างท้วมดูไม่ดังพอจะให้เปมิกาได้ยิน เพราะคุณแม่ยังสาววัยสามสิบต้นๆ มัวแต่ชะเง้อออกไปทางหน้าร้าน ดูลูกชายวัยสิบขวบซึ่งกำลังไถสเกตบอร์ดอยู่ริมถนนอย่างเพลิดเพลินสนุกสนาน

‘คุณเปรมคะ ซาลาเปาได้แล้วค่ะ’

เมื่อโดนเรียกชื่อจึงเพิ่งรู้สึกตัว รีบส่งธนบัตรจ่ายค่าของในขณะที่สายตายังเหลือบมองลูกเป็นระยะๆ ปากก็พึมพำกับตัวเองว่าไม่น่าชื่อของอันตรายให้ลูกเลย พนักงานในร้านอมยิ้มเพราะคุ้นเคยกับสองแม่ลูกคู่นี้ดี

พวกเขาหน้าตาดีทั้งคู่ โดยเฉพาะลูกชาย ลักษณะเด่นเหมือนลูกครึ่งลูกเลี้ยง ผมและดวงตาสีดำคงได้จากแม่ซึ่งเป็นคนสวยมาก เธอจะมารับลูกชายที่โรงเรียนสอนภาษาข้างๆ ร้านนี้ทุกวัน ก่อนกลับต้องแวะมาซื้อซาลาเปาใส่ หมูแดงกับน้ำผลไม้ให้ลูกชายเสมอ วันนี้ก็เช่นกัน

‘คุณเปรมยอมซื้อสเกตบอร์ดให้น้องกวินแล้วหรือคะ’ พนักงานที่คุ้นเคยชวนคุยระหว่างคิดเงิน ‘แสดงว่าสอบได้ที่หนึ่งอีกแล้ว ยิ่งเก่งเหมือนเดิม น่าชื่นใจแทนคุณแม่ล่ะคะ’

เปรมิก้าทำเพียงยิ้มให้เหมือนทุกครั้งประสาคนไม่ชอบพูดโดยเฉพาะกับคนแปลกหน้า ตรงข้ามกับลูกชายที่เป็นคนออร์ธาเคียดี้ ยิ้มแย้มแจ่มใส การที่พนักงานรู้ชื่อเปรมิก้าก็เพราะกวินจะเรียก แม่เปรมอย่างนั้น แม่เปรมอย่างนี้ เป็นภาพแม่ลูกที่ชวนมอง คนในร้านไม่เคยเห็นหน้าพ่อของกวิน แต่พอเดาได้ว่าถ้าพ่อไม่ใช่ต่างชาติดีก็คงเป็นลูกครึ่ง ถึงได้มีลูกชายน่ารัก แถมหน้าตาดี คิ้วเข้ม เบ้าหน้าชัด ผิวขาวอมชมพู หน้าตามีเอกลักษณ์ ลักษณะค่อนข้างไปทางลูกครึ่ง ลูกเลี้ยง

‘เรียบริ่อยแล้วค่ะ โอกาสหน้าเชิญใหม่นะคะ’

นั่นไม่แปลก เพราะตั้งแต่จำความได้กวินก็อาศัยอยู่กับแม่ตามลำพัง แม่เคยพูดถึงพ่อครั้งเดียวตอนบอกว่าชื่อของเขาพ่อเป็นคนตั้งให้ซึ่งแปลว่า ดิงาม ชีวิตแม่ลูกไม่ได้สบายแต่ก็ไม่ถึงกับอึดอัด เพราะแม่เปิดร้านเบเกอรี่เล็กๆ หาเงินเลี้ยงดูเขา แม้จะเหน็ดเหนื่อย แต่แม่ก็มีความสุขตามประสา กวินนึกสงสัยว่าทำไมเขาไม่มีญาติคนอื่นให้ไปหาหรือแวะมาเยี่ยมเลย แม่ใช้ชีวิตราวกับว่าโลกทั้งใบมีแค่แม่และเขา ทุกครั้งที่ถามถึงพ่อ แม่จะโกรธแล้วตัดพ้อ บางครั้งก็ร้องไห้ มันทำให้เขาไม่กล้าถามอีกเลย

‘แม่ฮะ ดูนี้นะ’ เสียงร้องเรียกดังจากอีกฟากของถนน ‘กวินทำอย่างนี้ได้แล้วนะฮะ’

‘กวิน! อันตรายนะลูก’

‘ไม่เป็นไรฮะ’ เด็กชายวัยสิบขวบทรงตัวอยู่บนสเกตบอร์ดที่กำลังไถล

ไปตามถนน เลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปมาสลับกับกระโดดเล่นท่าที่ท่าเอาคนเป็นแม่หัวใจหล่น ไหนจะกลัวลูกล้ม ไหนจะกลัวรถที่อาจแล่นสวนมา นึกโทษตัวเองอยู่ลึๆ ที่เปลือไปรับปากลูกว่าถ้าสอบได้อันดับหนึ่งคะแนนสูงกว่าเทอมก่อนจะซื้อสเก็ตบอร์ดให้

‘เป็นไงอะแม่ กวินเก่งมัย...โอ้ย!’ เด็กชายร้องเสียงหลงเมื่อข้อเขนถูกปูหนีบ รีบอ่อนแม่ให้ปล่อย แต่แม่อังทำหน้าดุ

‘ไหนสัญญากับแม่แล้วว่าจะไม่เล่นบนถนน นั่งรอแม่เฉยๆ ไม่ได้รีง’

‘ก็กวินดีใจนี่อะ รอให้ถึงพรุ่งนี้ไม่ไหว เตี้ยวกลับเข้าหมู่บ้าน กวินขอไปเถลสเก็ตบอร์ดตามหลังรถแม่เปรมนะอะ สัญญาว่าจะระวังรถ ในหมู่บ้านรถน้อย ไม่เป็นไรหรอกอะ’

‘ไม่ได้ ไม่ต้องมาอ่อน เราสัญญากับแม่แล้วว่าจะไม่เล่นบนถนน รอพรุ่งนี้ก่อน แม่จะพาไปเล่นที่สนาม’

‘ก็ได้อะ’ เมื่อแม่เสียงแข็ง กวินรู้ว่าต้องยอมให้ เขาก้มลงหยิบสเก็ตบอร์ดมาหนีบใต้รักแร้พร้อมกับยิ้มหวาน รู้ว่าจะทำอะไรให้แม่ใจดีด้วย ‘ขอแห้งจ้ะ ขอน้ำหนักน้อย ไม่เอา แม่เปรมถือให้ด้วย กวินมือไม่ว่าง’

‘โตะแล้วนะเรา’ ถึงจะว่าอย่างนั้น แต่เบมิกาก็ดีใจ เธอชอบให้ลูกชายเป็นเด็กขี้อ่อนอย่างนี้ ดีกว่าให้เขาลุกขึ้นมาเล่นอะไรอันตราย ถึงกระนั้นก็พยายามเข้าใจในตัวเด็กผู้ชายที่อาจถึงวัยเล่นโลดโผนแล้ว เมื่อนึกอย่างนั้นก็สงสารลูกที่ไม่มีผู้ชายในบ้านให้ดูเป็นแบบอย่าง

‘ขอบคุณครับ ซาลาเปาด้วย แม่บ่อนหน้อย มือกวินเปื้อน มือไม่ว่างด้วย’

‘ขึ้นไปกินที่รถ แม่จอดรถไว้ตรงถนนปากโหนด’

‘นั่นกวินวิ่งไปก่อนนะ หิว’ ว่าพลางหยิบถุงซาลาเปาจากมือแม่แล้วก้าวถอยหลังลงจากทางเท้าไปบนถนน ตั้งใจจะข้ามฟากกลับไป พอดีกับที่รถคันหนึ่งแล่นมาค่อนข้างเร็ว ‘เร็วสิอะแม่ ตามมาๆ’

‘กวิน!’ สัญชาติญาณทำให้เบมิกาทิ้งทุกอย่างถลาตามลูกออกไป สิ่ง

แรกที่ทำคือดึงลูกเข้ามากอด ใช้ตัวบังรถที่พุ่งเข้ามาด้วยความเร็วพร้อมเสียงชนโครม

เด็กชายรับรู้ถึงแรงกระแทกก่อนจะกลิ้งไปบนถนน รู้สึกเจ็บไปทั้งตัว แต่ยังขยับตัวลุกขึ้นได้ ในขณะที่ผู้เป็นแม่นอนคว่ำหน้าแน่นิ่ง เลือดไหลออกจากศีรษะ

‘แม่! แม่ฮะ’ กวินธลาเข้าไปหา ‘แม่ฮะ แม่เป็นอะไรมั๊ย’

‘กะ...กวิน เจ็บ ตรง ไหน มั๊ย ลูก...’ นั่นคือสิ่งแรกที่เบมิกายอยากรู้ เธอพยายามลืมหูลืมตาขึ้นมองหน้าเพื่อนคราบน้ำตาของลูกชายซึ่งทำได้เพียงส่ายหน้าบอกว่าตัวเองไม่เป็นไร ‘ดี แล้ว ที่ ลูก ปลอดภัย...’

‘แม่! ช่วยด้วยครับ ใครก็ได้ช่วยแม่ผมที!’

ภาพที่พลเมืองดีเห็นคือเด็กชายนั่งกอดแม่ร้องไห้ขอความช่วยเหลือ ในขณะที่รถคูร์กนีไม่ได้หยุดตรงนั้นแล้ว พวกเขาทำอะไรไม่ได้ นอกจากส่งคนเจ็บไปโรงพยาบาล อาการของหญิงเคราะห์ร้ายสาหัส ศีรษะได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนัก จำเป็นต้องผ่าตัดด่วน

‘ผมไม่รู้จะติดต่อใครฮะ ผมอยู่กับแม่สองคน’ เด็กชายที่นั่งร้องไห้จนตาบวมบอกหมอ ‘แม่เคยบอกว่าแม่ทำประกันไว้ฮะ คุณหมอรักษาแม่ผมได้เลยนะ เรามีเงินจ่ายค่ารักษา’

‘หมอไม่ได้กลัวเรื่องนั้นครับ ที่หมอห่วงคือตัวน้อง น้องต้องมีคนดูแลระหว่างที่แม่น้องรักษาตัวที่โรงพยาบาล’

‘ผมดูแลตัวเองได้’ เด็กชายบอกอย่างกล้าหาญ ‘ขอแค่แม่หาย แม่จะหายใช้มั๊ยฮะ’

หมอและพยาบาลมองหน้ากันอย่างสะท้อนใจ จะบอกความจริงเด็กชายได้อย่างไรว่าแม่ของแกอาการหนักมาก ต่อให้รอดก็คงไม่อาจกลับมาเป็นเหมือนเดิม ที่จะตื่นขึ้นมาคงไม่ใช่แม่ที่จะมาดูแลเด็กชายต่อ เธอจะตื่นมาเพื่อเป็นภาระ จำต้องมีคนดูแล คนที่ไม่น่าใช้แค่เด็กสิบขวบ

‘แล้วพ่อละคะ’ พยาบาลลองถาม เด็กชายเงยหน้าขึ้นมอง ‘มีเบอร์ติดต่อมัย ถ้าน้องไม่สะดวกคุยกับพ่อ เดี่ยวพี่โทร. ให้ก็ได้ค่ะ’

กวินส่ายหน้าแล้วก็ไม่พูดอะไรต่อ เพราะเด็กชายไม่เคยรู้เรื่องพ่อเลยจริงๆ ไม่รู้แม้แต่ชื่อของพ่อ และอาจไม่มีวันรู้ ถ้าไม่ใช่เพราะการปรากฏตัวของผู้ชายวัยสามสิบกลางๆ ที่เดินเข้ามาในชีวิต พร้อมแนะนำตัวว่าเป็นตัวแทนสามีของคนเจ็บและพ่อของกวิน เขาจะเข้ามารับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษาทั้งหมด ขอให้ทางโรงพยาบาลดูแลกรณีนี้อย่างดีและเต็มที่ขอเพียงรักษาชีวิตของอเมริกาไว้ให้ได้

‘นายน้อยโตขึ้นมากเลยนะครับ’ ชายแปลกหน้าหันมาพูดกับกวินด้วยท่าทางสุภาพนอบน้อม ผิดกับตอนที่อยู่กับพวกหมอและพยาบาล ‘ไม่ต้องห่วงนะครับ คุณเปมิกาก็ได้รับการรักษาอย่างดี’

‘คุณลุงเป็นญาติแม่เหรอครับ’ เด็กชายถาม อีกฝ่ายส่ายหน้าเนือยๆ ‘แล้วทำไมถึงมาช่วยแม่ เมื่อที่คุณลุงเรียกผมว่านายน้อย คุณลุงเป็นใครครับ’

‘ผมชื่อเทียนคง เป็นหัวหน้าบอดี้การ์ดตระกูลรีฟส์ ตระกูลของนายน้อยใจครับ คุณเปมิกาไม่เคยบอกนายน้อยหรือครับ’

‘ไม่ครับ แม่ไม่เคยพูดถึงญาติของแม่เลยสักคน’

‘นั่นคุณเปมิกาก็คงไม่เคยบอกเลยสินะครับว่า นายน้อยมีอีกชื่อหนึ่งว่าเควิน ซึ่งเป็นชื่อที่คุณพ่อของนายน้อยเป็นคนตั้งให้ มันเป็นชื่อเดียวกับชื่อคุณปู่ของนายน้อย คุณปู่ที่นายท่านรักมาก จึงอยากให้ลูกชายคนเดียวใช้ชื่อนี้ด้วย’

‘คุณลุงจะบอกว่าพ่อรักผม?’ เด็กชายถาม เทียนคงพยักหน้า ‘แล้วตลอดสิบปีที่ผ่านมาพ่อหายไปไหนมา ทำไม่ถึงเพิ่งมาหาผมครับ พ่อจะรู้มัยว่าผมอยากเจอพ่อแค่ไหน’

‘นั่นเหรอ’ เสียงพูดดังมาจากผู้ชายตัวใหญ่ที่เพิ่งปรากฏตัวขึ้น ‘ตอนนี้แกได้เจอแล้วเควิน ฉันทารับแกกลับบ้าน และฉันจะไม่มีทางปล่อยให้แก

หายไปจากชีวิตฉันอีกเลย ตอนนี่ชีวิตแก่เป็นของฉันแล้ว'

คำพูดที่ตอนเป็นเด็กไม่เคยเข้าใจความหมาย แต่เวลานี้เขาเข้าใจทุกอย่าง เข้าใจแล้วว่าทำไมแม่ถึงพยายามหนีให้ไกลคนอย่างนิค แม่ไม่เคยเล่าเรื่องพ่อ เพราะผู้ชายอย่างนั้นไม่เคยมีความดีให้อย่างถึง เขาทำได้ทุกอย่าง เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ แม้กระทั่งต้องทำร้ายเลือดเนื้อเชื้อไขของตน

"แม่เปรมครับ" ชายหนุ่มนั่งลงบนพื้นหญ้าอย่างที่เคยทำ เพื่อบอกเล่าเรื่องราวที่พบเจอมาให้แม่ฟังเหมือนเมื่อครั้งที่เขายังเด็ก "บ้านริมน้ำที่ผมซื้อให้แม่เมื่อหลายปีก่อนมีคนไปอยู่แล้วนะครับ แม่จำห้องเบลล์ได้มั๊ยครับ..."

บ้ายแก่ๆ วันเดียวกัน

เสียงร้องเหมียวๆ ที่ดังออกมาจากพงหญ้าข้างทางไม่ได้ทำให้สายตาของผู้คนที่เดินผ่านไปมาสนใจ ลูกแมวตัวเล็กๆ นอนตัวสั้นเพราะความกลัว และอาการป่วยจากพิษแผลติดเชื้อตรงสะโพกที่ถูกกัดเหวอะเหวอะมีคราบเลือดเกรอะกรัง ขนสีขาวถูกย้อมด้วยโคลนและน้ำเน่า เพราะมันหนีตายจากแมวเจ้าถิ่นจนพลัดตกน้ำและไหลมาติดที่กอหญ้า ทนแดดเผามาเกือบครึ่งวัน แม้ตอนนั้นแสงแดดจะอ่อนลงมาก แต่มันก็ไม่มีแรงพอจะพาตัวเองไปจากตรงนั้น ทำได้เพียงส่งเสียงร้องครวญครางและแผ่วเบาลงทุกที เหมือนลมหายใจของมันที่จวนเจียนจะหยุดเต็มทน

"อะ ป้าพิมพ์ เบลล์ซื้อมาแล้ว..." บทสนทนาสะดุดไปเพราะเสียงร้องของแมวน้อยที่แว่วเข้ามา "อะ ยังอยู่อะ งั้นแค่นี้ก่อนนะคะป้า"

เด็กสาวในชุดนักเรียนคอนแวนต์วางสายแล้วหย่อนโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋านักเรียน มองหาต้นเสียงร้องเหมียวๆ ที่ดังแว่วมา ต้นเสียงดังมาจากคลองระบายน้ำข้างทางที่เต็มไปด้วยหญ้ารกชัฏ มีคนเอาขยะมาเททิ้งตรงนี้ ทำให้น้ำเน่าเหม็น ส่งกลิ่นคลุ้งไปทั่ว ไม่แปลกที่ผู้คนจะรีบเดินผ่าน

จุดนี้ไป จะเว้นก็แค่เด็กสาวที่พยายามเดินลุยกอหญ้าตามเสียงร้องของ ลูกแมวที่แผ่วลงทุกที

“เหมียวๆ” เธอส่งเสียงเมื่อเสียงร้องของแมวเงียบไป “เหมียวๆ”

ไม่มีเสียงตอบกลับมา เธอวางกระเป๋าลงข้างทางเพื่อให้สะดวกในการ แหกกอหญ้า ขณะเดินลงไปใจก็กลัวว่าจะเจอ เพราะที่ตรงนี้เชื่อมต่อกับ ทุ่งและแม่น้ำ มีงูตัวใหญ่ๆ ออกมาจ๊ะเอ๋คนอยู่บ่อยๆ แต่เมื่อคิดว่าเจ้าเหมียว อาจตกอยู่ในอันตราย ความเป็นคนรักแมวก็นำให้ลืมความกลัว “เหมียวๆ เหมียวๆ”

คราวนี้มีเสียงตอบกลับมา แล้วกอหญ้าที่อยู่อีกฟากหนึ่งของร่องน้ำ ก็ไหวเบาๆ

“เจ้าเหมียว!” ความตกใจในภาพที่เห็นทำให้เด็กสาวไม่สนใจตัวเอง ย่ำโคลนลงไปทั้งที่ใส่รองเท้าถุงเท้า เธอรีบซ่อนตัวลูกแมวขึ้นโดยไม่สนใจว่า มันจะทำให้เสื้อเชิ้ตแขนยาวของเธอเปื้อน สิ่งเดียวที่เธอสนใจในเวลานี้คือ ต้องพาลูกแมวไปหาหมอ

เด็กสาวกระเสือกกระสนขึ้นจากโคลนที่เประอะเปื้อนตัวไปหมด แต่ เธอไม่ได้สนใจ มือหนึ่งอุ้มลูกแมว อีกมือหยิบกระเป๋าและถุงของที่เพิ่งแวะ ซื้อมาตรงไปเรียกรถแท็กซี่ แต่จากสภาพของเธอ ไม่มีแท็กซี่คันไหนจอดรับ เด็กสาวไม่รู้จะอย่างไรนอกจากอุ้มเจ้าเหมียวแล้วออกวิ่ง

พอไปถึงร้านหมอที่ใกล้สุด ร้านกลับปิด ลูกแมวแน่นิ่งไปแล้ว เธอ กลับไปโบกรถแท็กซี่อีกครั้ง ไม่มีใครอยากรับคนที่ตัวเปื้อนอย่างเธอ แล้ว อยู่ๆ ก็มีรถบิกไบค์สปอร์ตเลี้ยวเข้ามาจอดตรงหน้า คนที่เป็นผู้ชายตัวใหญ่ สวมแจ็คเก็ตหนัง สวมหมวกกันน็อกปิดหน้าปิดตา นั่นทำให้ดูไม่น่าไว้ใจ เด็กสาวผงะถอยออกห่างอย่างระวังตัว

“ขึ้นมา” เสียงทุ้มต่ำบ่งบอกว่าอีกฝ่ายเป็นชายหนุ่ม เด็กสาวยังคงยืน ละล้าละลัง จนอีกฝ่ายปิดกระจกหมวกกันน็อกขึ้นเพื่อสบตาคนที่จะพูดด้วย “น้องจะพาแมวไปหาหมอไม่ใช่เหรอ ส่งกระเป๋ามาให้...พี่...เร็วสิ พี่ไม่ทำอะไร

เราหอรอก”

แววตาคมที่มองสบตาอยู่นั้นมีความแน่วแน่ “เร็วเข้า ส่งกระเป๋ามา!”

“ชะ...ขอบคุณค่ะ” เด็กสาวตอบรับทั้งที่ยังไม่แน่ใจ แต่ความเป็นห่วงทำให้เธอก้าวขึ้นไปซ้อนท้ายรถ มือหนึ่งประคองกอดเจ้าเหมียวไว้แน่น อีกมือเอื้อมไปจับชายเสื้อชายแปลกหน้าที่เธอเห็นเพียงตาคมของเขาที่โผล่พ้นหมวกกันน็อก เมื่อรถออกตัว เธอถึงกับผวากอดคนข้างหน้าไว้ ก่อนจะตกใจทำท่าจะปล่อยมือ

“ไม่เป็นไร กอดเอาไว้ไม่ต้องกลัว สัญญาว่าจะปลอดภัย”

คำพูดที่แสนคุ้นเคยนี้ทำให้เด็กสาวไว้ใจ เธอกระชับแขนที่กอดเอาไว้ อีกฝ่ายไว้แน่น